

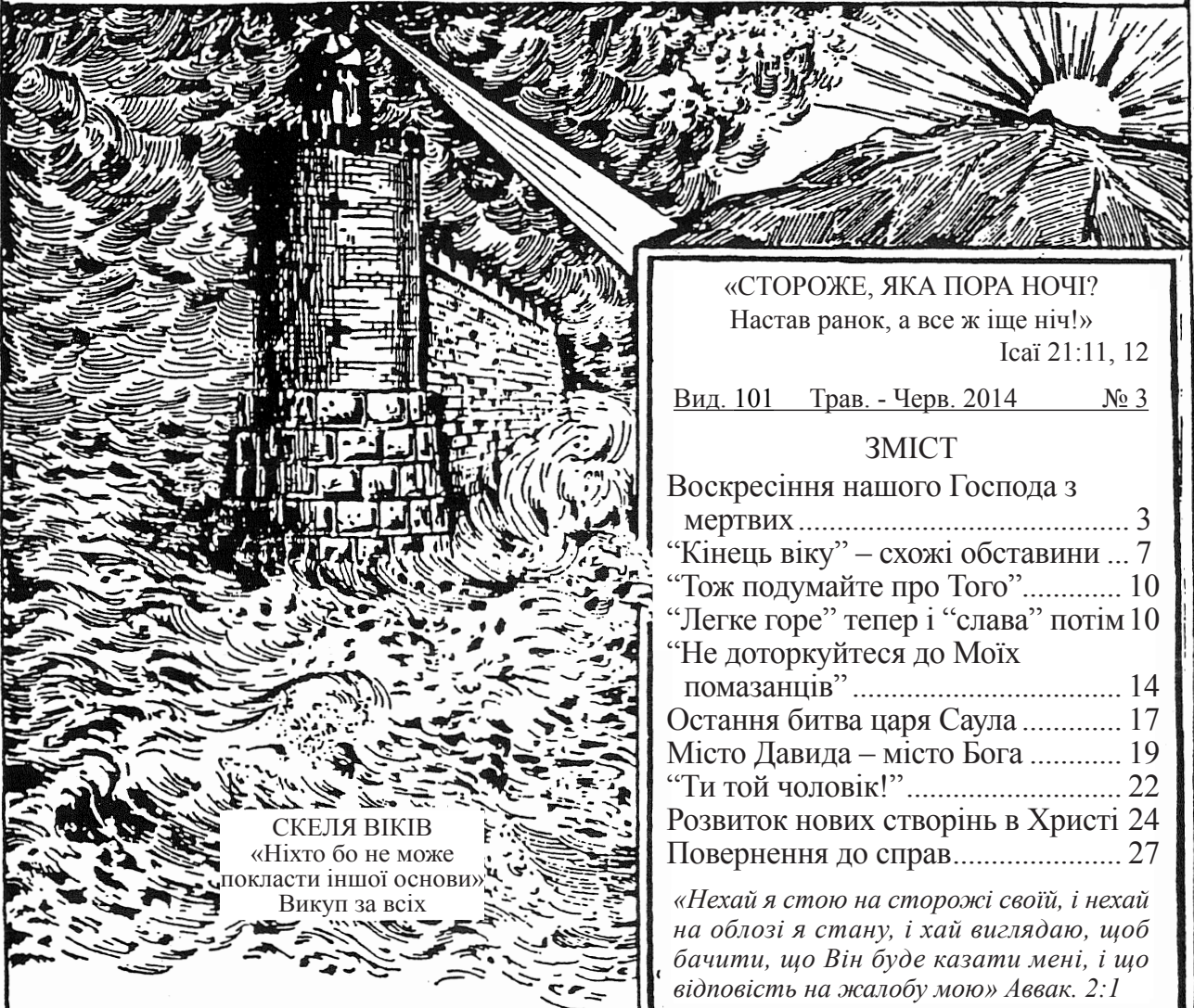


# ЗОРІННЯ



## НОВОЇ ДОБИ

### ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА



СКЕЛЯ ВІКІВ  
«Ніхто бо не може  
покласти іншої основи»  
Викуп за всіх

«СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?

Настав ранок, а все ж ще ніч!»

Ісаї 21:11, 12

Вид. 101 Трав. - Черв. 2014 № 3

#### ЗМІСТ

Воскресіння нашого Господа з мертвих .....	3
“Кінець віку” – схожі обставини ...	7
“Тож подумайте про Того” .....	10
“Легке горе” тепер і “слава” потім	10
“Не доторкуйтеся до Моїх помазанців” .....	14
Остання битва царя Саула .....	17
Місто Давида – місто Бога .....	19
“Ти той чоловік!” .....	22
Розвиток нових створінь в Христі	24
Повернення до справ .....	27

*«Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою» Аввак. 2:1*

«Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвити від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтесь, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення» (Луки 21: 25-31)

## ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – дати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані «веріанські дослідження» є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням «Викладів Святого Письма», видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викупу – відкуплення дорогоцінною кров'ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тим. 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з «золота, срібла, дорогоцінного каміння» Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Іншою ціллю цього журналу є показати всім «що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі», щоб «тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Бога», яка «за інших поколінь не була оголошена людським синам» (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичне, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

### ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

ЩО ЦЕРКВА Є «ХРАМОМ» ЖИВОГО БОГА – особливим «Його творивом»; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним «Наріжним Камінем» цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть «на всі племена», і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; Бут. 28: 14; Гал. 3: 29);

ЩО ВОДНОЧАС ВІДБУВАЄТЬСЯ ОБТІСУВАННЯ, ФОРМУВАННЯ І ШЛІФУВАННЯ ПОСВЯЧЕНИХ ВІРУЮЧИХ У ХРИСТОВЕ ПОЄДНАННЯ ЗА ГРІХ. І коли останній з цих «живих каменів», «вибраних і дорогоцінних», буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

ЩО ОСНОВА НАДІЇ ДЛЯ ЦЕРКВИ І ДЛЯ СВІТУ ПОЛЯГАЄ В ФАКТІ, ЩО ІСУС ХРИСТОС «ЗА БЛАГОДАТТЮ БОЖОЮ СМЕРТЬ СКУШТУВАВ ЗА ВСІХ», Є «ВИКУПОМ ЗА ВСІХ», І «ЧАСУ СВОГО» БУДЕ «СВІТЛОМ ПРАВДИВИМ... ЩО ПРОСВІЧУЄ КОЖНУ ЛЮДИНУ, ЯКА ПРИХОДИТЬ НА СВІТ» (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

ЩО НАДІЄЮ ЦЕРКВИ Є МОЖЛИВІСТЬ БУТИ СХОЖОЮ НА СВОГО ГОСПОДА, «БАЧИТИ ЙОГО, ЯК ВІН Є», СТАТИ «УЧАСНИКАМИ БОЖОЇ ІСТОТИ» І БРАТИ УЧАСТЬ В ЙОГО СЛАВІ ЯК СПІВСПАДКОЄМИЦЯ (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

ЩО ТЕПЕРІШНІМ ЗАВДАННЯМ ЦЕРКВИ Є ВДОСКОНАЛЮВАТИ СВЯТИХ ДЛЯ МАЙБУТНЬОЇ ПРАЦІ СЛУЖБИ; РОЗВИВАТИ В СОБІ КОЖНУ БЛАГОДАТЬ, БУТИ БОЖИМ СВІДОЦТВОМ ДЛЯ СВІТУ І ГОТУВАТИСЯ БУТИ ЦАРЯМИ І СВЯЩЕНИКАМИ В НАСТУПНОМУ ВІЦІ (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

ЩО НАДІЯ ДЛЯ СВІТУ ПОЛЯГАЄ У БЛАГОСЛОВЕННЯХ ЗНАННЯ І МОЖЛИВОСТЕЙ, ЯКІ БУДУТЬ ДАНІ ДЛЯ ВСІХ ХРИСТОВИМ ТИСЯЧОЛІТНІМ ЦАРСТВОМ, – РЕСТИТУЦІЇ ВСЬОГО, ВТРАЧЕНОГО В АДАМІ, ДЛЯ ВСІХ ОХОЧИХ І СЛУХНЯНИХ, З РУК ЇХНЬОГО ВІДКУПИТЕЛЯ І ЙОГО ПРОСЛАВЛЕНОЇ ЦЕРКВИ, – КОЛИ ВСІ СВАВІЛЬНІ НЕЧЕСТИВЦІ БУДУТЬ ЗНИЩЕНІ (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

---

### “ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіяко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору для тих, котрі зробили з Богом угоду при жертві.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА  
БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890  
м. ЛЬВІВ, 79058



## ВОСКРЕСІННЯ НАШОГО ГОСПОДА З МЕРТВИХ

Важливо зауважити, що є три найважливіших кроки у Божественному Плані повернення людини з гріха та покарання за нього. Першим з них була смерть нашого Господа як викупної ціни (за Адама та його рід) від карі за гріх – смерті. Це ми святкували у її річницю. Я переконаний, що виражаю почуття усіх, котрі брали участь у цій події, коли кажу, що це була найбільш благословенна та підбадьорююча хвилина і що наші серця набралися нової відваги, коли ми розмірковували про любов Бога, проявлену в дарі Його Сина, Котрий помер за наші гріхи.

Другим з цих важливих кроків у Плані спасіння було воскресіння нашого Господа з мертвих, бо, як слід зауважити, відкуплення не принесло б нам користі, коли б Відкупитель залишився під “прокляттям”, яке Він поніс за нас – кара смерті. Коли б наш Господь Ісус залишився під владою смерті, Він ніколи не спас би нас, бо спасінням, обіцяним нам, є воскресіння з мертвих, а мертвий Спаситель не був би спасителем взагалі. Коли б Він був під владою смерті, то як Він міг би звільнити Адама або когось з його сім'ї?

Третім важливим кроком у Божественному Плані спасіння є другий прихід Христа, щоб дарувати вірним з Його Церкви обіцяні благословення і дійсно запропонувати всьому світу можливості поєднатися з Отцем, гарантовані викупною жертвою. Нашою темою сьогодні є другий з цих важливих пунктів – воскресіння нашого Господа з мертвих, і ми візьмемо як заголовний вірш слова апостола:

“Та нині Христос воскрес із мертвих, первісток серед покійних. Смерть бо через

людину, і через Людину воскресіння мертвих. Бо так, як в Адамі вмирають усі, так само в Христі всі оживуть, кожен у своєму порядку” (1 Кор. 15: 20-23).

### ВОСКРЕСІННЯ, ЗАТЪМАРЕНЕ НЕПРАВДОЮ

На жаль, фальшива теорія про покарання за гріх (про смерть) так вкоренилася у розумах християн, що спотворила їхні погляди і, по суті, зробила беззмістовним більшість з того, що Святе Письмо говорить про воскресіння мертвих. З прийнятого погляду не так вже й важливо, чи наш Господь Ісус встав з мертвих чи ні, і навіть не важливо, чи хто-небудь встав з мертвих взагалі. На думку загалу воскресіння стосується лише тіла, а не душі. Ця теорія твердить, що душа не вмирає з тілом, а стає без тіла ще більш живою, тому дехто каже, що вона “звільняється” від тіла – “виходить на свободу з глиняної в'язниці”. Для тих, хто потрапив у оману через такі фальшиві уявлення про ці речі, воскресіння до певної міри повинно означати ув'язнення, позбавлення свобод, обмеження прав та можливостей.

Такі особи, читаючи Святе Письмо, повинні бути дещо здивовані, коли, переглядаючи слова Господа, апостолів та пророків, вони бачать, що ті натякали на велику потребу у воскресінні, на абсолютну потребу, даючи зрозуміти, що особа зникає у смерті, якщо для неї немає воскресіння. У попередньому контексті апостол обговорював дану річ з деякими особами, котрі, мабуть, потрапили під вплив вчення грецьких філософів, званого філософією Платона, – неправди, яка сьогодні загалом переважає між християнами. Зверніть увагу на слова апостола: “Коли ж про Христа проповідується, що воскрес Він із мертвих,

як же дехто між вами говорять, що немає воскресіння мертвих?” – або, як же дехто сьогодні може казати, що немає жодної потреби у воскресінні з мертвих?

Апостол не міг погодитися з жодним таким твердженням. Згідно з його теологією, а також з теологією, яка є панівною у Святому Письмі, кожна надія на майбутнє життя залежить від воскресіння з мертвих. Апостол стверджує це такими словами: “Як немає ж воскресіння мертвих, то й Христос не воскрес [якщо воскресіння мертвих неможливе, то воно, очевидно, неможливе і у випадку нашого Господа]! Коли ж бо Христос не воскрес, то проповідь наша даремна, даремна також віра ваша! Ми знайшлися б тоді неправдивими свідками Божими, бо про Бога ми свідчили, що воскресив Він Христа, Якого Він не воскресив, якщо не воскресають померлі. Бо як мертві не воскресають, то й Христос не воскрес! Коли ж бо Христос не воскрес, тоді віра ваша даремна, ви в своїх ще гріхах, тоді то загинули й ті, що в Христі упокоїлись!” (вірші 12-18).

### ВІРА ДАРЕМНА БЕЗ ВОСКРЕСІННЯ

Які переконливі слова вживає апостол! Він робить весь наголос на майбутньому спасінні, на майбутньому воскресінні з мертвих, і поєднує надію воскресіння людства з воскресінням нашого Господа. Якщо Христос не встав з мертвих, то ніхто не встане з мертвих; якщо Христос дійсно встав з мертвих, то це свідчить про можливість виконання Божої обітниць – надії воскресіння для кожного члена Адамового роду, засудженого за Адамів гріх і відкупленого жертвою нашого Господа.

Усіляка християнська віра марна, якщо немає воскресіння; усіляке християнське проповідування марне, і всі ті, котрі опинились у смерті, загинули без надії на майбутнє життя – де і яке б воно не було – якщо немає воскресіння мертвих. Прочитайте собі ці слова апостола спокійно вдома, задумайтесь над їхнім змістом, і ви погодитесь зі мною, що воскресіння нашого Господа було найважливішою подією.

Суть біблійного представлення цієї теми полягає в тому, що Боже покарання за гріх стосується душі і тіла – інтелектуальних, розумових і моральних якостей, а також фізичних. З біблійного погляду, душа Адама була засуджена на смерть: “Душа, що грішить, вона помре”. Тому для відкуплення Адама потрібно було,

щоб той, хто заплатить за нього викупну ціну справедливості, обов’язково помер, не тільки фізично, але й у кожному значенні слова – виконав умови покарання.

У випадку Адама це покарання було представлено у Господніх словах “вмираючи помреш” (KJV), звернених до розуму Адама, а не просто було сказано, що тіло твоє помре, а ти станеш більш живим, ніж попередньо. Біблійне визначення вироку на Адама звучить так: “Бо ти порох, і до пороку вернешся”. Попереднього разу ми вже зауважили, що людська душа, тобто інтелекція, існування є результатом поєднання сили життя (“духа життя”) і фізичного організму, що смерть людини є смертю душі і виникає з відокремлення духа життя, тобто життєвої іскри, від організму, тіла. Покарання, яке прийшло на Адама, природним чином перейшло на всіх людей як його дітей. Як каже вірш, всі в Адамі – під час його гріхопадіння – успадкували характеристики смерті, що містилися у винесеному йому вироку.

Святе Письмо показує, що весь світ людства, вмираючи, іде в небуття, до стану несвідомості, гине. Отже, бачимо, покарання людини смертю позбавило її всіх прав та привілеїв, які належали їй як створінню з вищим інтелектом, обдарованому моральною подобою свого Творця – привілеєм, даром вічного життя.

Те, про що Бог особливим чином подбав для людини (більше ніж для нижчих тварин), було втрачене через непослух, і людина насправді опинилася на тому самому рівні, що й дикі створіння – без будь-якого права, яке міститься в Божій обітниць, і характеру, який міг би висунути справедливую вимогу вічного життя.

Тому все, що Бог коли-небудь запропонує людині у вигляді вічного життя, у надії вічного життя, у перспективі вічного життя, неодмінно буде вільним даром від Бога, цілком незалежним від будь-яких прав або привілеїв, якими людство було наділене під час свого створення, бо все це було “загублене”. Але наш Господь Ісус пояснює нам ціль Свого першого приходу, кажучи: “Син бо Людський прийшов, щоб знайти та спасти, що загинуло”. Людина через непослух “загубила” право до вічного життя та всі привілеї, благословення і нагоди, які супроводжували цей великий дар.

Людина потребувала цього життя-права, і Христос прийшов, щоб повернути його людині.

Господь пояснює це: “Я прийшов, щоб ви мали життя, і подостатком щоб мали” (Ів. 10: 10). Далі Він каже, що прийшов не для того, щоб знищити людське життя, а щоб спасти його – спасти людей від вироку смерті, від покарання смертю, під яким людський рід знаходиться вже понад 6000 років (Лк. 9: 56).

### ДУША ХРИСТА ПОМЕРЛА І ОЖИЛА

Далі наш Господь пояснив, як Він збирається дати світу життя, кажучи: “Син Людський прийшов не на те, щоб служили Йому, а щоб послужити, і душу Свою дати на викуп за багатьох” (Мт. 20: 28). З такого погляду, життя нашого Господа було віддане на смерть докладно так само, як було віддане життя Адама, і з конкретною метою: гарантувати Адаму (і людському роду в ньому, коли він був засуджений) звільнення від первісного вироку – звільнення від покарання смертю.

З огляду на це, дорогі друзі, чи ми можемо сподіватися знайти у Святому Письмі щось, що навчало би про характер смерті нашого Господа? Чи воно навчає, як вірять загально, що наш Господь тільки вдавав, що Він вмирає, а насправді не вмирав, а лише дозволив, щоб Його тіло померло на хресті? Ні. Святе Письмо навчає дуже виразно, що “душу Свою покладе Він як жертву за гріх” (Іс. 53: 10). Ще воно говорить, що Він “на смерть віддав душу Свою” (Іс. 53: 12). Воно розповідає, що остаточно Він Своєї “душі буде бачити плід, та й насититься” (Іс. 53: 11). З цих віршів зрозуміло, що “душа” нашого Господа померла і, тим самим, повністю зрівноважила покарання грішникам: “Душа, що грішить, вона помре”.

Хто бачить це виразно і чітко, той бачить, що вимога справедливості була задоволена повною мірою, і Бог, поклавши таким чином покарання Адама на Свого Сина, може тепер справедливо відпустити на волю зі смерті душу Адама і душі всіх Адамових потомків – усіх, котрі потрапили під цей вирок смерті через його неслухняність, як дуже виразно пояснює цю річ апостол (Рим. 5: 12).

Ми не тільки маємо доказ, що Христос “віддав” Свою душу на смерть, поклав Свою “душу” як жертву за гріх за наші гріхи, але й маємо свідоцтво Святого Письма, що Його “душа” була визволена від смерті у воскресінні. Це, безсумнівно, доказує, що Він дійсно заплатив за покарання людства, що Він

дійсно заплатив “кару за гріх” душі, яка, якщо грішить, то помре. Пророк Давид, говорячи про нашого Господа, виразно каже, що Його “душа” не була залишена в шеолі, в гробі, в стані смерті (Пс. 16: 10).

Зауважмо свідоцтво про це апостола Петра, записане в Діях 2: 24-34. Він говорить про воскресіння нашого Господа, що співпадає зі словами апостола Павла з нашого вірша. Чи те, як часто згадує воскресіння мертвих Святе Письмо і як рідко згадується про це з кафедр сьогодні, не стверджує виразно, що до християнської віри (як ми вже показували) закралася велика і серйозна помилка, яка стосується даної речі і веде до того, щоб позбавити Боже Слово усякого впливу на всіх, котрі спантеличені цією помилкою? Безумовно.

Більшість християн має дуже здивуватися, що Біблія кладе такий натиск на абсолютній необхідності у воскресінні Христа, Церкви та світу, тоді як більшість з них, мабуть, ніколи у своєму житті не чула проповіді на тему воскресіння. Чому? Через помилкову думку, що люди, які померли, знають більше, ніж знали перед смертю. Це виникає з нехтування біблійним свідченням: “Чи сини його славні, того він [мертвий] не знає, чи в прикрому стані, того він не відає,.. бо немає в шеолі, куди ти йдеш, ні роботи, ні роздуму, ані знання, ані мудрості” (Йов 14: 21; Екл. 9: 10).

### ВОСКРЕСІННЯ ПОЧАЛОСЯ ПРИ ХРИЩЕННІ ХРИСТА

Аргумент апостола Петра дуже влучний. Коли він проповідував у день П’ятидесятниці, то намагався донести до своїх слухачів факт, що це вони розп’яли Ісуса. Тоді, немовби у відповідь, він каже, що Бог підняв Його з мертвих, тобто неможливо було, щоб смерть затримала Його. Обітниця Отця полягала в тому, що вірне жертвування нашим Господом Свого життя (як людини Ісуса Христа) не мало означати остаточно викреслення Його існування. Але воно мало означати кінець, повне викреслення Його як людини – Його людського існування, яке Він прийняв в обмін на попереднє духовне існування, а потім віддав як ціну “викупу” за батька Адама і за всіх, котрі стали причетними до непослуху батька Адама. Він не міг встати з мертвих як людина, як людська істота, як плоть, бо Його

плоть була віддана раз і назавжди за життя світу, за Адама та його рід (Євр. 2: 9; Мт. 20: 28; 1 Тим. 2: 6).

Весь цей порядок (що Він поклав Своє життя як “людина Ісус Христос”) не входив у протиріччя з іншим порядком, передбаченим Отцем, а саме, що під час Свого посвячення у віці 30 років Він був “зачатий знову” Святим Духом до нової природи – духовної природи, яка перевищує людську. Ця духовна природа розвивалася в міру того, як наш Господь жертвував земну природу день за днем, слухняний плану Отця.

Але ця нова природа була лише новою волею, духовно зачатим розумом нашого Господа, і цілковито залежала від Його фізичного організму. Тому коли Його розп’яли, коли Він помер, це мало вплив як на плотське тіло, так і на новий розум. Для Нього, як і для всіх інших, в шеолі не було ні мудрості, ні знання, ані роздуму.

Тому воскресіння нашого Господа було воскресінням духовної істоти, а не людини: Він став таким, яким був до того, як погодився відкупити людину і залишив славу, яку мав у Отця перед постанням світу. Тільки тепер Його високе становище є вищим від того, яке Він мав попередньо (Фил. 2: 9). Про це навчає апостол, кажучи: “Бо й Христос... хоч умертвлений тілом, але Духом оживлений”. Говорячи про вірність нашого Господа до смерті та про славне вивіщення, яке вона принесла, він каже, що Господь залишив славу, яку мав у Отця, прийняв вигляд раба і став плоттю для перетерплення смерті, щоб за Божою благодаттю смерть скуштувати за всіх. Подобою ставши як людина, Він упокорив Себе, будучи слухняний аж до смерті, і то смерті хресної. Тому й Бог повищив Його, та дав Йому Ім’я, що вище над кожне ім’я, щоб перед Ісусовим Ім’ям вклонялося кожне коліно і щоб кожен язик визнавав: Ісус Христос то Господь, на славу Бога Отця (Фил. 2: 7-11; Євр. 2: 9).

Св. Петро, звістивши про воскресіння нашого Господа з мертвих, наводить різні цитати з пророка Давида, показуючи, що воскресіння нашого Господа і майбутня слава були передбачені наперед. Довівши, що Давид говорив це не про себе, а про Христа, він каже: “Мужі-браття! Нехай буде вільно мені сміло сказати вам про патріарха Давида, що помер і похований, і знаходиться гріб його в нас аж до цього

дня”. Факт його поховання свідчив, що тіло Давида зазнало тління, що Бог не визволив його з влади смерті, і що його гріб стоїть як свідок, але не його воскресіння, а смерті, тління і надії майбутнього воскресіння через Христа. Апостол у словах нашого вірша показує, що Давид, пророк, провістив воскресіння Христа з мертвих, щоб Христос був спадкоємцем трону Ізраїлю та світу, як про це Бог сказав Давидові і звістив перед тим Авраамові.

“Бог Ісуса Цього воскресив, чого свідки всі ми”, – сказав св. Петро. Далі він згадав про чудесну силу Святого Духа, яка проявилася в одинадцятьох апостолах і була доказом того, що Ісус не тільки встав зі стану смерті, але й піднявся на висоту до Отця і послав Святий Дух, прояви якого можна було побачити. На підтвердження свого аргументу і на доказ того, що Давид говорив про нашого Господа, а не про себе, апостол додає у 34 вірші: “Не зійшов бо на небо Давид” – тобто пророча мова була про Ісуса – про Того, кого Давид представляв образно та пророчо.

### НАСЛІДКИ ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТА

Якщо факт Христової смерті свідчить про Його відданість та любов до нас; якщо покарання за гріхи всього світу було повністю сплачено, то Його воскресіння з мертвих на третій день запевнює нас, що Його жертва була до вподоби Отцю, що справедливість її прийняла, і тепер можна буде справедливо звільнити весь світ людства від Адамового гріха та від всіх кар і їхніх наслідків, пороків та успадкованих вад, які дійшли до нас через первісний гріх.

Бог може бути справедливий і при цьому може виправдати все людство від всього – від всіх гріхів, які є наслідком нашого (людства) первісного занепаду, – нашого розумового, морального та фізичного виродження. Далі, воскресіння Христа запевнює в тому, що Бог, Котрий не змінюється, втілює в життя велетенський план спасіння, який Він влаштував на початку, тому апостоли молилися, щоб очі розуміння первісної Церкви могли відкритися ще більше, і брати могли краще зрозуміти з усіма святими довжину, ширину, висоту та глибину любові Бога, яка перевищує всіляке розуміння.

Цей великий, широкий, глибокий та високий план Бога стосується кожного члена

нашого деградованого роду та містить у собі благословення для нього. Як всі в Адамі мали частку в його покаранні, так і всі, котрі ввійдуть у слухняні стосунки з Христом, матимуть з Ним частку в житті, яке Він гарантував людству. Поки що тільки Церкві, “малій черідці”, відчинилися очі, щоб розуміти, та вуха, щоб збагнути ситуацію та оцінити любов Бога, що перевищує всіляке розуміння.

Ця “мала черідка”, як ми побачимо далі, має отримати особливе воскресіння до духовних милостей, благословень та становища, і з цього становища разом з Господом вона у відповідному часі роздаватиме благословення всьому світу людства.

Цей відповідний час для світу, щоб мати свої привілеї воскресіння, буде у наступному віці. Зараз ми тільки говоримо про фундаментальний факт, що наш дорогий Відкупитель помер за наші гріхи і, як висловився апостол, третього дня “воскрес для виправдання нашого”. Блаженні наші очі і наші вуха, які бачать і чують зараз про благодать Бога! Для всіх нас, котрі дізнались раніше від світу про дорогоцінний дар, гарантований смертю Відкупителя, який Він хоче дати, приходить особливе благословення. Благословення для світу настане тоді, коли буде вибрана Церква, клас Нареченої, яка має бути співспадкоємицею з Ісусом у Його небесному Царстві.

Беручи до уваги цей чудовий результат – те, як багато залежало від смерті Господа, а потім від Його воскресіння, і ще залежить

від Його приходу в силі Його Царства, щоб вилити благословення, здобуті Його смертю, – ми можемо радіти сьогодні і славити Бога за те, що гріб більше не затримує нашого Учителя. Ми радіємо, що засуви в’язниці смерті (якщо мова йде про Церкву, Його супутницю) зламані, і надходить година, коли всі, що в гробах, вийдуть, будуть звільнені, тобто матимуть можливість звільнитися від оков смерті, а також від оков гріха, матимуть привілеї звільнитися від рабства тління до славної свободи Божих синів.

Ми не здивовані тим, що трохи далі в тому ж розділі, в якому знаходиться наш вірш, апостол (все ще обговорюючи дуже істотне питання воскресіння нашого Господа і важливість цього воскресіння для Церкви та світу) звертається до майбутнього виконання божественних обітниць і з захопленням констатує: “Тоді збудеться слово написане: Поглинута смерть перемогою! Де, смерте, твоя перемога? Де твоє, смерте, жало?.. А Богові дяка, що Він Господом нашим Ісусом Христом перемогу нам дав”, – перемогу над гріхом, перемогу над смертю! Останнє велике послання нашого Господа до Свого народу стосується тієї ж перемоги. Він урочисто каже: “І був Я мертвий [так було насправді, а не тільки здавалося, що Я був мертвий], а ось Я Живий на вічні віки. І маю Я ключі [право, владу] від смерті й від аду [гробу, або стану смерті]” (Об. 1: 18).

2HG1

## “КІНЕЦЬ ВІКУ” – СХОЖІ ОБСТАВИНИ

*“Коли вас світ ненавидить, знайте, що Мене він зненавидів перше, як вас”  
(Івана 15: 18).*

Під словом “світ” Господь не мав на увазі поган, інакше Він сказав би “погани”. Якщо б Він сказав “погани”, то це означало б усі народи, які не були в угоді з Богом. Але коли Він вжив слово “світ”, то, здається, мав на увазі теперішній порядок речей, тобто людей теперішнього порядку, бо жодний теперішній порядок не існував би без людей. Він мав на увазі тих, котрі мали релігійний вплив – представників народу.

Але особливий порядок суспільства тих днів складався з книжників, саддукеїв, фарисеїв,

первосвящеників і вчителів Закону – тих, котрі пояснювали Закон. Усі, котрі представляли Закон, а отже, представляли народ, мусили мати особливий стосунок до тодішнього порядку речей. Ми знаємо, що вони ненавиділи Господа. Як Він скрізь говорив, вони ненавиділи світло. Вони ненавиділи Його не тому, немовби Він чинив їм якусь кривду, а тому, що Його вчення і світло, яке світило від Його життя і вчень, суперечило їм, їхнім планам, задумам і порядкам. Якщо б Його слова були правдою, то всі плани, які вони склали на протязі всіх цих років, були б зведені нанівець. Наскільки вони покладались на свої власні плани, настільки Христос і Його послідовники

здавалися їм нерозумними, що намагаються чинити якісь нездійсненні речі.

У той час основне протистояння нашому Господу існувало з боку релігійних провідників, учителів та юдейських політиків. Було дві партії – саддукеї та фарисеї. Саддукеї не вірили в жодну річ поза тим, що могли бачити. Вони були агностиками. Фарисеї були дуже вимогливою релігійною сектою, надзвичайно благочестивими з-посеред юдеїв. Вони були дуже прискіпливі стосовно зовнішніх форм та церемоній, але, як клас, були дуже зарозумілі, самовпевнені та несправедливі. Той, хто погоджувався з вченнями Ісуса, не міг проявляти особливого зацікавлення жодною з цих сект, ані їхніми вченнями – не міг поважати їх особливо і вважати кимось великим серед свого народу. Хоча ці релігійні провідники мали між собою розбіжності, вони були єдині у своїй опозиції до Ісуса.

Саме ці секти разом з книжниками і вчителями Закону підбурили народ розіп'яти Ісуса. Ми не повинні припускати, що ці вчені люди – високоосвічені та інтелігентні – вийшли з людьми на вулицю і вітали Варавву та кричали проти Ісуса. Швидше за все, вони підбурили натовп, а для себе вибрали більш поважну лінію поведінки. У всякому випадку, їх поведінка привела до смерті Господа. Вони не просто ненавиділи Учителя, але ненавиділи Його з такою гіркотою і з таким завзяттям, що постановили Його знищити. Вони кілька разів обдумали план Його смерті, але не могли Його схопити, доки не прийшла Його година. Фарисеї визнавали, що Він зробив велике чудо, збудивши Лазаря, але постановили, що задля цього великого чуда Ісус повинен бути знищений, тому що воно мало би вплив на людей, і люди так само відсторонилися би від них.

Первосвященик Кайяфа сказав: “Краще для вас, щоб один чоловік прийняв смерть за людей, аніж щоб увесь народ мав загинути” (Ів. 11: 47-53). Провідники народу боялися, що всі люди потраплять під такий вплив вчень Ісуса, що вони собі з цим не порадять, що “прийдуть римляни, та й візьмуть нам і Край, і народ”. Вони казали: “Ми пильнуємо цей народ. Влада Риму не звертала би жодної уваги на цей натовп. Якщо ми схибимо, Боже діло на землі буде зруйноване. Тому краще, щоб ми знищили цього чоловіка”. Трудність

полягала в тому, що вони мали погане уявлення про Боже діло і про свій народ. Вони не брали до уваги Бога. Вони думали, що самі мусять виконати цілу справу. Вони забули, що Бог є Всемогутній і стоїть при владі.

## **СВІТЛО ПРАВДИ ВИЯВЛЯЄ ПОМИЛКИ**

Стосовно справжнього Божого народу Учитель сказав, як записано в нашому вірші: “Коли вас світ ненавидить, знайте, що Мене він зненавидів перше, як вас”. Бачимо, що відповідно до своєї вірності як послідовників Господа Ісуса, Господній народ є зненавиджений і зазнає переслідувань. У ранні часи Церкви був довгий період переслідувань – спочатку Нероном, потім Деоклетіаном та іншими римськими імператорами. Опісля наступило загальне вивищення Антихриста, яке завершилось появою великого спотворення, підробки Божого царства у 539 році н.е. Він також ненавидів тих, хто належав до справжньої Церкви, і відносився до них зі зневагою. Їх вважали навіженими, безумними, які приймають слова Ісуса надто буквально, і надто багато думають про майбутнє Царство, замість думати про теперішнє. Далі наступила довга ніч кривавих переслідувань протягом цілого папського Тисячоліття (від 799 р. н.е. до 1799 р. н.е.). Справжні послідовники були нечисленими і як правило бідними в цьому світі: небагато хто шляхетні, небагато хто вчені – але багаті вірою. “Небагато хто мудрі за тілом, небагато хто сильні, небагато хто шляхетні” є покликані. “Чи ж не вибрав Бог бідарів цього світу за багатих вірою й за спадкоємців Царства, яке обіцяв тим, хто любить Його?” (1 Кор. 1: 26; Як. 2: 5).

Повернемось до наших днів. Наскільки Господній народ йде в сліди Ісуса, настільки він прагне, щоб його світло сяяло на інших. Наскільки він дозволяє своєму світлу світити, настільки це виявляє неправильне розуміння і помилки теперішнього стану речей у світі. У наші дні, як і за днів Ісуса, Правда виявляє і ганить неправду, а ті, котрі проголошують Правду, так чи інакше за це зненавиджені. Сьогодні, як і за днів першого приходу нашого Господа, існує релігійна система, яка в тій чи іншій мірі змішана з політикою. Її прихильники планують різного роду реформи. Вони кажуть: “Якщо ми зможемо знищити торгівлю жінками і торгівлю спиртним, то ми



майже запровадимо Тисячоліття. Вибір мудрих керівників допоможе запровадити новий порядок речей". Як би ми не симпатизували таким добрим зусиллям, ми усвідомлюємо, що в цілому такі плани не є Божим Планом стосовно майбутнього Царства. Теперішні інституції треба не виправляти, а замінювати на умови "нових небес і нової землі".

Однак ми не повинні шукати особливих недоліків у реформаторах і їхніх зусиллях накладати латки на стару одягу. Ми повинні мати симпатію до будь-якої речі, яка має на меті добро, праведність. Ми повинні дозволити світу робити те найкраще, що він може, а самі повинні звернути нашу увагу на Божий план та велику реформу, яку Він повинен запровадити. Ми маємо завдання приготуватись до місця в Царстві і допомагати іншим Божим дітям, щоб вони також могли вчинити своє покликання та вибрання міцним і були готові до Царства. Це Царство, яке зараз є так близько, буде Божим засобом для знищення гріха і вивищення праведності.

### СТАВЛЯЧИ ТЕМРЯВУ ЗА СВІТЛО

Виглядає, що для світу все це схоже на недоладну вигадку, бо означає крах його проєктів. Це розладнало б усі плани церковництва. Коли б люди думали так, як ми, це означало б велике нещастя для всіх віросповідань. Люди вже не були б так зацікавлені побудовою систем або здобуттям грошей, а намагалися б виконувати у світі працю Господа. Коли б наш погляд був визнаний правильним і здобув довіру людей, такою самою мірою всі створені людьми системи стали б непопулярними. Всі вони були б посоромлені в порівнянні з Правдою. Тому їхні покровителі вважають, що приховувати темряву і називати її світлом є необхідним для їхнього процвітання. Вони вважають своїм обов'язком спалювати наші книжки, не допускати наших проповідей на сторінках журналів і т.п. Все це здається їм мудрою поведінкою. Вони усвідомлюють, що вони та їхні системи повністю впали б, якщо б те, чого ми навчаємо, було загально прийняте людьми.

### "ВЕЛИКІ І МАРНІ СЛОВА"

Церковні системи твердять, що вони протягом вісімнадцяти століть свідкували про

Христове Царство. Римо-католики кажуть: "Ми створили великі інституції! Подивіться на мільйонні інвестиції! Подивіться, як ми підтримуємо різні уряди і сподіваємось незабаром здобути контроль над усіма ними. Тоді ми підкоримо світ!" Так само говорять методисти, баптисти і всі інші. "Ми повинні завоювати світ! Це – шлях, яким має бути встановлене царство!"

Ось так вони намагаються запровадити власні плани. Коли вони досліджують Боже Слово, то досліджують його з сектантськими окулярами на очах. Вони думають, що "церква" тепер є в стані, близькому до того, щоб заставити кожне коліно приклонитися і кожний язик визнати. Вони говорять: "Якщо ці люди з "Зоріння Тисячоліття" будуть ходити скрізь і говорити, що правдива Церква – це лише "мала черідка", то люди пригадають собі, що ми хвалились нашим великим стадом. А як тоді бути з римо-католицьким стадом? Як бути з лютеранським стадом, методистським, баптистським, пресвітеріанським стадом? Чи ж ми не кажемо, що у світі є чотириста мільйонів християн? То як можна дозволяти цим людям, яких ніхто не знає, ходити скрізь і говорити, що в Церкві є лише жменька і що решта з нас є ошуканцями? Виходить, що наші великі інституції помиляються. Якщо ці люди збираються перевернути світ догори ногами і спровадити на нас сумнівну репутацію, то ми повинні примусити їх замовкнути, поки не пізно. Обов'язково треба щось робити".

### НАША ВОГНЯНА КОЛІСНИЦЯ

Отже, ми бачимо ненависть. Справжній Господній народ бореться за досконалі ідеали; він бореться за те, щоб бути схожим на Господа і бути представником нашого Господа Ісуса Христа. Але релігійні люди ненавидять це. Вони ненавидять порушення спокою їхніх інституцій – розхитування і розгойдування їхніх суден. Вони бояться, що ті перевернуться в море. Світський дух у них ненавидить вірних Господніх посланців. Деякі шляхетні люди у світі певною мірою бачать Правду. Це ще більше розлючує церковних людей, які не є в повній згоді з Господом.

Ми не знаємо, до чого це остаточно може привести. Але в Святому Письмі є вірші, які, здається, показують, що завершення шляху справжньої Церкви буде супроводжуватися

переслідуваннями. Ми розуміємо, що Ілля був образом на Церкву. Його останнім випробуванням було його вознесення у вогняній колісниці. Це був засіб, за допомогою якого він був забраний зі світу. Отже, при закінченні цього світу (віку) Господь може забрати свій народ у вогняному горі: колісниця забере їх

додому, до слави, честі і безсмертя, до участі з Ісусом у божественній природі. “Не лякайся, черідко мала, бо сподобалося Отцю вашому дати вам Царство”. “Коли тільки разом із Ним терпимо, щоб разом із Ним і прославитись” (Рим. 2: 7; 8: 17; Лк. 12: 32; 2 Тим. 2: 12).

R5676 (1915 p.)

## “ТОЖ ПОДУМАЙТЕ ПРО ТОГО”

*“Тож подумайте про Того, хто перетерпів такий перекір проти Себе від грішних, щоб ви не знемоглись, і не впали на душах своїх”  
(Євреїв 12: 3).*

Апостол лише звертав увагу на вірність нашого Господа Ісуса. Він нагадав Церкві про сором та приниження, які Учитель перетерпів заради великої радості, яку Небесний Отець виставив перед Ним. Він називає Ісуса “Починателем і Звершителем” (Кул.) нашої віри. Потім він наполягає, щоб у наших, як Божих дітей, труднощах та випробуваннях ми пам’ятали, які надзвичайні випробування переніс наш Учитель, коли страждав, – яке протистояння, який опір від грішників – опір Його вченням і всьому, що Він робив. Цей опір тривав доти, доки Його не вбили.

Апостол каже Церкві: “Ви ще не протиставились до крові в боротьбі проти гріха” (Хом.), як це робив Ісус. Дійсно, ми поки що постраждали зовсім мало і віддали зовсім мало. У нас, членів деградованого роду, є зовсім мало життя, і воно триває короткий відрізок часу. Ми маємо зовсім мало, щоб посвятити Богу. І коли це мало минає, ми

усвідомлюємо, яким дріб’язковим воно є, і якими великими речами володів наш Учитель – не тільки досконалістю, яку Він мав у Своєму земному житті, але й тим, що в Нього було попередньо, і як Він, слухняний Божественній волі, упокорився і залишив Свою славу, щоб стати людиною, а потім упокорився ще більше, до самої смерті, “і то смерті хресної. Тому й Бог повищив [підняв до найвищого становища – Стронг] Його, та дав Йому Ім’я, що вище над кожне ім’я”.

Ми повинні радо іти Його слідами, щоб мати ті самі випробування, щоб пити те, що Отець наливає нам до нашої чаші – Його чаші. Коли ми думаємо отак про труднощі та вірність нашого дорогого Учителя, тоді наші труднощі здаються тільки легким горем, що триває мить і “готує... понад усяку міру вічну ваготу слави нам, що дивимося не на видиме, а на невидиме. Видиме бо – дочасне, а невидиме – вічне” (2 Кор. 4: 17, 18, Хом.). Пам’ятаймо, що ми “покликані... щоб придбати славу Господа нашого Ісуса Христа. Тож стійте, брати” (2 Сол. 2: 14, 15).

R5684 (1915 p.)

## “ЛЕГКЕ ГОРЕ” ТЕПЕР І “СЛАВА” ПОТІМ

*“У всьому нас тиснуть, та не потиснені ми; ми в важких обставинах, але не впадаємо в розпач. Переслідують нас, але ми не полишені; ми повалені, та не погублені. Ми завсіди носимо в тілі мертвість Ісусову, щоб з’явилося в нашому тілі й життя Ісусове”  
(2 Коринтян 4: 8-10).*

Апостол Павло звертається до Церкви в Коринті, і в ще більшому значенні – до всієї Церкви Євангельського віку. Він, очевидно, також описує власні труднощі та труднощі тих, з ким був зайнятий у місіонерській праці. Апостол подорожував з одного місця в інше, але не так, як це роблять сьогодні наші брати-пілігрими, бо часом він залишався в одному

місті цілий рік, а часом навіть більше року. Як би там не було, він був мандрівником, подорожуючи туди, де інші місіонери Господа не були, промовляючи до юдеїв і до кожного, хто міг дати доказ, що він має вуха, щоб слухати. У ці подорожі він брав із собою помічників. Тому треба зважити, що його слова стосувалися не тільки апостолів (адже він був єдиним апостолом в такому товаристві), але й інших, котрі були з ним, і що це Послання, як і всі натхнені писання, передбачалося Господом для навчання та користі всіх святих впродовж усієї християнської диспенсації.

Помічники апостола були загальними служителями Господа, якими є всі Божі діти в міру того, як вони зайняті тією чи іншою працею служіння. Отже, його слова були, мабуть, звернені до всіх зайнятих у Господній службі. В цьому посланні він звертає увагу на відмінності у службі: “Хто скупю сіє, той скупю й жатиме, а хто сіє щедро, той щедро й жатиме!”, а також на відмінності у досвіді різних членів Тіла Христа. Він каже, що деякі стали об’єктом переслідувань, інші ж були учасниками цих переслідувань, страждаючи з тими, кого переслідували. Це свідчило, що Господь бачить і оцінює спільність у труднощах, якщо такі трапляються.

Схожа думка міститься також у посланні св. Павла до Євреїв (10: 32-34). Якщо хтось не є активно зайнятий у службі, але вірно виконує все, що знайдеться для його рук, Господь оцінить це так само, як оцінює працю тих, котрі з причини більшої спроможності або фізичної сили, або нагод можуть зробити більше, адже кожен виконує Господню працю в міру можливості.

Апостол каже про себе та про своїх товаришів, а також про всіх, котрі вірно трудяться в службі Учителю: “У всьому нас тиснуть”. Існує багато труднощів, спільних для всього людського роду, – відсутність зайнятості, хвороби, бідність, смерть і т.п. На світ приходять численні лиха, і, зрозуміло, апостол та його товариші підлягали цим труднощам, як і інші люди. Багатьом ці життєві труднощі приносять збентеження. І хоча св. Павло та ті, котрі були з ним, мали хвороби, різні негаразди, переслідування та проби, вони мали також знання Правди та Господньої благодаті, яка дає підтримку, і вступили до війська Царя царів. Труднощі не приносили

їм збентеження, бо вони довіряли Господнім дорогоцінним обітницям, що всі ці труднощі повинні допомогти їм на добре.

### **“БО ЯКИЙ ВІН, ТАКІ Й МИ НА ЦІМ СВІТІ”**

Тож ми не повинні дозволити життєвим труднощам збентежити нас так, як вони бентежать інших людей. Ми маємо щось, чого інші не мають – Господнє запевнення, що все в нашому житті принесе нам благословення, якщо ми будемо вірні. Це дозволяє нам радіти в горі, якщо ми справді віримо цій обітниці Слова нашого Отця. Є ще інші лиха, які приходять на Господній народ, але не приходять на світ. Світ так чи інакше виступає проти тих, хто зайнятий публічним представленням Правди, а також тих, хто тісно пов’язаний з ними. Існує битва між добром і злом, світлом і темрявою. Світ, прив’язаний до темряви, відчуває вороже ставлення до світла, ненавидить його. Він часто схильний завдавати особливих труднощів Господнім представникам, зайнятих конкретною працею.

Час від часу ми натрапляємо на світських осіб, котрі мають добре серце, щирі наміри і прагнуть допомагати в добрій праці. Але вони є винятком. Найбільша опозиція (як було у випадку Учителя) приходиться, як правило, з боку наших братів, хоча багато з них є братами тільки номінально. Також противник особливим чином виступає проти нас. Щоправда, весь світ має опір з боку противника, але особливо противник діяльний проти зайнятих публічним служінням Господу. Сатана приводить на них особливі спокуси, тому не дивно, що вони вимушено стають особливим об’єктом його люті та хитрощів. Але зайняті Божою службою мають особливі благословення з Його рук та додаткове підкріплення. Тож хоча зайняті публічним служінням мають, на наше переконання, більше труднощів з боку противника, вони отримують також більше благодаті, щоб впоратись з ними.

### **НАША СМЕРТЬ – ВОРОТА ДО ЖИТТЯ**

“Ми в важких обставинах, але не впадаємо в розпач”, – каже св. Павло. Апостол та його товариші не були єдиними, хто губився в здогадках, що їм робити. Весь світ був збентежений і таким є сьогодні. Загальна нервова

непевність наших днів виникає переважно з нервового напруження сьогодення. Коли б люди знали як правильно вести свої справи, як правильно поводитися у своєму домі, в житті загалом, вони не були б у таких сумнівах та клопотах. Та жоден з них не є достатньо мудрим, щоб впоратись зі всім без зайвих клопотів, і нинішні умови у світі викликають велике збентеження і неспокійне передчуття на майбутнє. Той, хто зайнятий у Господній праці, також трохи переживає, але неспокій або непевність Господнього народу ніколи не повинні переходити у відчай. Люди у світі, втративши роботу і потрапивши у різні труднощі, занепадають духом. Ми часто чуємо про самогубства. Для людей, які позбавляють себе життя, речі виглядають безпросвітними.

Може бути так, що для Господнього народу речі також виглядатимуть безпросвітними. Однак він не є у відчаї і не буде у відчаї, що б не сталося, бо Господь сказав, що Він ніколи не залишить нас, ані не покине. Ця ласкава обітниця повинна давати нам міцну та непохитну надію. Наш якір надії повинен бути непорушний. Тому наше становище дуже відрізняється від становища світу, який не має жодної особливої надії. Світ не має жодного міцного якоря, жодної дорогоцінної обітниці, яка б його тримала міцно. Ми знаємо, що коли б трапилося найгірше, коли б ми навіть вмирили з голоду, наша надія лежить за завісою, за смертю.

Отже, Божі святі сьогодні сприймають смерть як браму, якою можна увійти у повноту життя, у здійснення всіх наших надій та мрій. І якщо з'являється відчай, то це означає, що наш якір втратив опору. Хто бачить, що він є у відчаї, той розуміє, що він втрачає віру, і повинен негайно шукати поради в Божому Слові та в інших, у кого міцна віра, і повинен йти до Господа часто і наполегливо в молитві, переконаний, що якщо віра повернеться, то відчай мине.

### **“Я ТЕБЕ НЕ ПОКИНУ”**

“Переслідують нас, але ми не полишені”. Є різного роду переслідування, які трапляються людям у світі. Якщо їхні ближні незадоволені ними, то це приносить ті чи інші переслідування. Але в людей немає дієвих засобів, щоб це залагодити, і ніщо не дає задоволення. Часом вони відплачують тією

ж монетою. Та у випадку Господніх дітей є зовсім по-іншому. Коли вони відчують, що справедливість вимагає відплати, вони повинні пам'ятати, що не їхня справа – платити у відповідь, віддавати злом за зло. Господь сказав нам, що ми повинні залишити всі справи, пов'язані зі справедливістю, в Його руках. “Мені помста належить, Я відплачу, говорить Господь”. Дійсно, Він каже, що ми повинні утікати від переслідувань і не засуджувати тих, хто також утікає, хоча може здатися, що вони поведуться неправильно. Учитель навчив нас: “А коли будуть вас переслідувати в одному місті, утікайте до іншого”. Тому, якщо Божу дитину переслідують в одній околиці і вона може забратися до іншої, для неї було би краще забратися.

Хоча Господній народ переслідують за праведність, він не полишений. Світ і ті, в кого світський дух, можуть створювати їм клопоти та утискати, але Господь їх не полишить. Коли на нас приходять переслідування, ми повинні запитати: “Чи ця опозиція та переслідування приходять на мене за мою вірність Господу, чи викликані чимось у моїй вдачі?” Якщо вірне останнє, то варто дбайливо намагатися виправити нашу помилку. Якщо, з іншого боку, ми переконуємось на основі прискіпливого перегляду себе та своєї поведінки, що ми зробили все від нас залежне, повністю від нас залежне, і що переслідування приходять на нас за вірність, ми повинні радіти з цих переслідувань.

“Ми повалені, та не погублені”. Цей вираз показує, що хоча апостол та його товариші не впадали у відчай, не відчували себе покинутими, вони часто бували пригнічені духом. Пригнічений дух, відчуття самотності чи депресія, є звичними у людей в несприятливих умовах, які панують у світі. Тягар такого засмучення може посилюватися за рахунок фізичного стану здоров'я. Хто слабкий або переносить біль, той схильний відчувати психічний тиск, неспокій. Християнин повинен з усім цим боротися, бо ми знаємо, що наші нещастя та знесилля інколи є ззовні, а не від Господа, хіба що тоді, коли Він дозволяє їх для нашого розвитку, для нашої майбутньої праці в Царстві. Тому ми повинні бути стійкими. Якщо Господь дозволяє на нас клопоти, ми повинні виховувати в собі мужність, щоб переносити їх терпляче і не піддаватись, бо

вони знищать нашу віру, нашу щасливість і відданість духа Тому, Кому ми обіцяли бути вірними.

Ми повинні змиритися зі всім, що наш Отець дозволяє на нас, але повинні бути в бадьорому настрої і казати собі: “Це, мабуть, добрий урок для мене. Можливо, почуття пригнічення, спустошення допоможе мені більше співчувати іншим”. Поет влучно сказав: “В кожному житті повинен падати дощ, а деякі дні повинні бути понурі та темні”. Тому пильнуймо, щоб не дозволити цьому відчуттю депресії здолати нас і знищити нашу віру та запал. Краще звертатись до Господа за благодаттю для допомоги і до Його дорогоцінних обітниць, щоб піднятися над труднощами і сміливо крокувати вперед.

### НАША “УГОДА ПРИ ЖЕРТВІ”

“Ми завсіди носимо в тілі мертвість Ісусову”. Цим апостол нагадує, що Господній народ, наскільки він вірний у Господній службі, схожий на Нього у своєму служінні та своїй смерті. Вузьким шляхом нашого Господа було три з половиною роки вмирання. Він щоденно віддавав Своє життя – підкоряв його. Він був Прикладом для нас в тому, як ми повинні підкорювати наше життя. Він віддавав Своє життя в службі не для світу, а для Господнього народу. Хоча заслуга Його пожертвованого життя мала бути використана Господом за життя світу, однак Він поклав життя в безпосередньому служінні Своїм юдейським братам.

Єврейський народ був народом Бога. Наш Господь ділив Своє життя передусім з тими, хто щиро прагнув подобатися Богу і дізнатися про Його волю – чи то з багатими та впливовими, чи з бідними та скромними. Ісус радо приймав митників та грішників і віддавав за них Своє життя. Він знав, що серед цього покірного класу Він знайде більшу частину справжньої пшениці. Отже, Він впродовж усіх трьох з половиною років Свого земного служіння віддавав Своє життя і закінчив цю працю на Голгофі.

Так само є зі всіма, котрі є справжнім Господнім народом. Вони уклали “угоду при жертві”. Вони посвятили, присвятили своє життя для Господа та Його служби. Як Ісус, їхній Учитель, клав Своє життя, коли робив добро і проповідував Правду на часі, так само

вони повинні класти своє життя – незалежно від того, чи час їхнього служіння триватиме три з половиною роки, чи двадцять років, чи будь-який інший час, доки не настане Отцівська пора для їхнього визволення. Це свідчитиме, що вони є в повній згоді з Господом і радо беруть участь в стражданнях свого великого Голови. Так має бути, бо вони є майбутніми членами Його Тіла. Ось так ці члени постійно носять в тілі мертвість свого Господа. Вони щоденно вмирають, як Він вмирав, “віддаючи своє життя”.

### “ОТОЖ ПРОСЛАВЛЯЙТЕ БОГА В ТІЛІ СВОЄМУ”

Все це – праця Нового Створіння. Старе створіння змушене слідувати за Новим Створінням, тому залишення волі плоті без уваги є визначальною рисою нашого вмирання. Коли наше вмирання закінчиться, коли ми вірно покладемо своє життя, це приведе нас до стану, де ми почуємо від Учителя: “Добре!”

Св. Павло також говорить, що “життя Ісусове” має “з’явитися в нашому тілі”. Зрозуміло, що мова йде про людське тіло. Нове Створіння є власником цього тіла. У випадку людей у світі не існує одночасно двох особистостей, а лише одне створіння. Двоїстість особистості стосується тільки тих, котрі були зачаті Святим Духом. Старе тіло страждає, а Нове Створіння радіє, задоволене тим, що служить – дякує Богу щоденно за труднощі, знаючи, що вони “достачають для нас у безмірнім багатстві славу вічної ваги”.

Ось так життя Ісуса об’являється через нас світові та братам. Але світ цього не може зрозуміти. Люди кажуть: “Коли б я був на твоєму місці в таких клопотах, я б не витримав, а ти – радий!” Отже, люди не здатні це збагнути. Ми маємо нове життя, яке світ не може оцінити. Але той, хто здатний це оцінити, повинен щоденно зростати в благодаті та знанні. Ми повинні щораз більше показувати Господнє життя у нашому характері та тілі. Цим самим ми будемо щораз більше об’являти Господній Дух, більше виконувати Господню працю, більше ставати схожими на Ісуса. Все це приготує нас до слави потім, коли Нове Створіння буде завершене і вся досконалість та слава нової природи буде нашою.

# “НЕ ДОТОРКУЙТЕСЯ ДО МОЇХ ПОМАЗАНЦІВ”

## 1 САМУЇЛОВА 26

ВАЖКІ ВИПРОБУВАННЯ ЦАРЯ ДАВИДА – ПЕЧЕРА АДУЛЛАМ – ПЛЕМІННИКИ ЦАРЯ ДАВИДА – ВОДА З ВИФЛЕЄМУ – ДАВИД ДВІЧІ РЯТУЄ ЖИТТЯ ЦАРЯ САУЛА – СВОЄЧАСНІ УРОКИ

*“Любіть своїх ворогів, добро робіть тим, хто ненавидить вас” (Луки 6: 27).*

Поставленому поза законом і гнаному царем Саулом молодому Давиду життя складалося по-різному. Скоро до нього приєдналася група невдах, яких, справедливо чи несправедливо, вигнали з суспільства. Деякі з них, напевно, були злочинцями, деякі заборгували і мали потрапити до в'язниці, тому утікали, щоб залишитися на волі, і т.д. У всякому випадку, молодий Давид незабаром опинився на чолі ватаги з чотирьохсот чоловіків, досить озброєних і відчайдушних.

Для нього це було великим випробуванням, яке готувало його до майбутньої царської праці. Він міг глянути із середини на умови неблагополучного середовища. Він сам та його маленьке військо, напевно, існувало за рахунок спустошень, збираючи свого роду данину у вигляді податків з селян. Взамін за цю данину, податок, Давид, очевидно, захищав їх від грабіжників, які часто приходили не тільки з Філістії, але й перебиралися через Йордан з Моаву. На той час влада царя Саула вже на надавала жодного належного військового захисту. Замість того, щоб пильнувати інтереси своїх підвладних, цар пройнявся заздрістю до свого вірного слуги Давида і час від часу влаштовував погоню за ним – щось на зразок полювання на диких тварин у лісі.

Серед тих, хто приєднався до Давида, були три його племінники, сини його сестри. Згодом вони стали дуже близькими йому у всьому, що він робив як цар. Одним з них був Йоав, який став начальником війська, вождем. Іншими двома були Авішай та Асаїл, умілі чоловіки, які згодом стали знаними у царстві.

### ШЛЯХЕТНИЙ ХАРАКТЕР ДАВИДА

Якийсь час Давид та його ватага переховувались в укріпленій печері Адуллам. Варто віддати належне Давидові за те, що він відмовився втягувати свій народ у громадянську війну, хоча мав для цього достатньо нагод. Напевно, більшість людей зі самого початку стала би на

його боці, і його перемога над царем Саулом була би легкою. Як просто можна було обманути себе, що такою є Божя воля! Він пам'ятав, що Господь через пророка Самуїла помазав його на царя, але він також пам'ятав, що він не повинен захоплювати владу, а повинен чекати на час у Бога, коли Божественна Сила повалить царство Саула і дасть йому владу як наступнику Саула на царському престолі.

Яким благословенням було би, коли б весь Божий народ пам'ятав, що потрібно чекати на Господа! “Оце ж ждіте мене, говорить Господь, до того дня, як устану, щоб спустошити” (Кул.). Господні часи та пори є найкращими для нас, і будь-яке намагання з нашого боку випереджувати Господню волю, напевно, буде сприйняте неприхильно. А так як Давид мав повну віру в Бога і дух слухняності Йому, він був названий мужем за Божим серцем. Не подумайте, що він був досконалий або що він завжди виконував Господню волю. Ні, але Господня воля завжди була його щирим прагненням, і тому коли через слабкість плоті він обирав інший шлях, він був здатний швидко розкаятися, як тільки бачив помилку, щоб просити про Божественне прощення і змінити свій шлях.

Джозеф Паркер, коментуючи, сказав: “Без труднощів можна побачити, що вся ця подія є образом становища Ісуса Христа у світі. Він був погорджений, Його покинули люди, Він не мав де голову прихилити. Люди, які одразу громадилися біля Нього, характеризувалися немислимими сподіваннями, були гірші від Нього, були деградовані і мали усілякі можливі потреби. То ж довкола Божого Сина зібрався зовсім не блискучий і не вишуканий натовп, коли Він замешкував печеру Адуллам, як ми називаємо землю”. Знаходячись зі своїми послідовниками у печері Адуллам, Давид з ностальгією пригадав собі, як пив чисту воду з колодязя, що біля його дому у Вифлеємі, даючи зрозуміти, з яким задоволенням він скуштував би її, коли б її принесли. Оразу ж три його вірні приятелі, серед яких був його племінник, зробили відважну вилазку без відома Давида. Вона була

небезпечною з двох причин: перше, цар Саул вважав їх поза законом; друге, Вифлеєм у той час знаходився у руках филистимлян. Але попри всі ці труднощі хоробрі чоловіки показали любов та відданість своєму ватажку і принесли бурдюк води з улюбленого колодязя.

Коли вони прийшли і віддали його Давидові, той показав небувалу відданість серця. Він не тільки оцінив велику вірність, проявлену ними, коли вони ризикували життям, щоб принести воду, але й признався, що вона занадто дорога і дісталася занадто великим коштом, щоб її просто випити. Він вилив її на землю як жертвоприношення, як жертву вдячності Господу за отримані ними благословення, за підтримку та допомогу з боку таких відданих приятелів. Безперечно, у цій події проявилася справжня велич Давида, його відданість Господу, його віра! Це свідчить, що він був непересічною, шляхетною людиною.

### ПРИГОТУВАННЯ ДО ЦАРСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

На той час Давид та деякі його товариші перебували у місцевості, званій Нов, де з ними прихильно повівся священик Ахімелех. Цар Саул, дізнавшись про це від шпигуна, повбивав усіх священиків у тому місці і їхні родини, вісімдесят п'ять чоловік. Після цього до Давида приєднався один з синів Ахімелеха з священницьким ефодом, а згодом – один з пророків. Все це допомогло зробити становище Давида більш надійним, і крім того переконало Саула, що Божа милість полишає його. Тим не менше, Саул продовжував воювати проти Бога та Його Божественного задуму.

У таких умовах сили Давида поступово зросли до шістсот чоловік, додаючи йому досвіду і готуючи до майбутньої праці. Як зауважив єпископ Вілберфорс: “Складне виховання в умовах життя втікача приносить людям знання та вміння. Ніщо інше, окрім повного особистого самовладання, не може втримати некеровані обставини під контролем, і Давид, змушений запанувати над усім цим, навчився таємниці керувати людьми і зводити їхні непримиренні серця до купи до злагодженої єдності”.

Царя Саула постійно не полишало бажання знищити Давида. Одного разу Давид та його військи перебували у печері серед похмурих скель західного узбережжя Мертвого Моря, коли цар Саул, переслідуючи Давида і в супроводі досить

великої групи воїнів, увійшов у ту саму печеру, щоб відпочити та підкріпитися. Як довго він збирався там бути – невідомо. Кітто розповідає нам, що деякі з цих печер настільки великі, що можуть дати притулок навіть півтори сотні людей. Інший автор зауважив: “Один мандрівник розповідав нам, що в одній з цих печер, яка знаходиться миль з двадцять від Ен-Гедді, одного разу переховувалося біля тридцяти тисяч осіб. Ці підземелля є чорними навіть у п'яті ночі. Вхід до них ще видно, а от за чотири кроки щось розрізнити вже неможливо.”

Давид та його товариші були вглибині печери, і коли Саул та його спільники увійшли, щоб відпочити, бажанням Давидового загону було щонайменше вбити Саула, щоб їхні суворі випробування врешті закінчилися, і була дана справедлива відплата за те зло, яке цар зробив і продовжував робити. Але Давид не погодився. Натомість він відтяв кусок плаща царя Саула на доказ того, що цар був цілковито у його руках, і він міг його вбити, якщо б захотів. Цим він показав свою вірність цареві.

Коли цар та його свита відійшли на значну відстань, і Давид та його товариші вже не були в небезпеці, вони вийшли назовні і запротестували, що цар не оцінює відданості своїх підвладних і хоче позбавити їх життя, тоді як вони не зазіхають на його життя. В Саула заговорило сумління, і він, заплакавши, промовив: “Справедливіший ти від мене”. На якийсь час полювання на знедоленого Давида припинилося, і Саул пообіцяв, що він більше так не робитиме. Однак наша лекція розповідає про іншу схожу подію, яка сталася згодом.

На той час Давид разом зі своїм племінником пробралися до табору Саула і забрали з його приголів'я спис та царське горня для води. Відійшовши з ними, вони стали на верховині, де між ними був яр, і безпечно промовили до Саула та його табору, щоб їх було чути. Давид заговорив до царя, кажучи, що він не тільки пильніший від Саулових воїнів, але й більш відданий інтересам царя, і якщо цар пошле одного зі слуг, то йому вернуть спис та горня. Давид сказав, що він не збирався підіймати руки на царя, а тільки забрав ці речі, щоб зайвий раз переконати царя у повній відданості і в тому, що гнатися за ним як ворогом є помилкою.

Проникнення в табір царя сьогодні було би неможливим з причини сучасних методів охорони, виставляння пікетів і т.п., але в давні часи

було по-іншому, і навіть сьогодні у країнах сходу обставини не дуже змінилися. Пригадаймо собі, як Гедеон та його загін так само проникли у табір. Пригадаймо, як Авраам переслідував п'ять царів, і коли знайшов їх, то захопив сплячими, бо не було варти. Один бувалий мандрівник Сходом розповідає: “Араби сплять безпробудно, особливо коли вони стомлені. Часто під час подорожі мої погоничі мулів та слуги погоджувались попильнувати в тих місцях, де було небезпечно, але кожного разу я бачив, як швидко вони засинали, і їхній сон був таким міцним, що я не тільки міг ходити поряд, не збудивши їх, але й міг зняти з них покривало”.

### КОРИСНА ЛЕКЦІЯ

Давид пояснював небажання позбавляти свого ворога життя тим, що Саул був Божим помазанцем, і замахнутись на нього було би замахом на постанову Всемогутнього. А цього Давид свідомо не міг зробити. “Не доторкуйтеся до Моїх помазанців, а пророкам Моїм не робіте лихого!”

Було б добре, коли б ми сьогодні тримали цей принцип в розумі. Та не треба думати, що царі сьогодні є Господніми помазанцями. Вони помазують себе самі. Їхні царства є царствами цього світу. Натомість Ізраїль був особливим Божим царством, яке Він прийняв на особливих умовах угоди. З Божественного розпорядження цар Саул був помазаний особливою олією помазання, яка зображувала Святий Дух. Помазання Давида тією ж олією не давало йому права скасовувати Господнє помазання, попередньо дане Саулові, але давало запевнення, що він має стати наступником Саула. Він не мав позбутися Саула, а мав чекати, аж Господь дасть йому у Своєму часі і Своїм шляхом те, що обіцяв.

Хоча на монетах всіх царств землі показано, що їхні правителі володарюють та управляють як представники Царства Месії, ми знаємо, що це неправда. Царство Месії ще не встановлено. Ми далі молимося “нехай прийде Царство Твоє”.

### П'ЯТЬ УНІВЕРСАЛЬНИХ ІМПЕРІЙ ЗЕМЛІ

Коли Бог забирає Своє образне царство з землі, то промовив до останнього царя, Седекії, так: “Це не зостанеться так,.. Руїною, руїною, руїною покладу його! Та цього не станеться, аж поки не прийде Той, Хто має право, і Я Йому

дам!” Це передбачало перерву в часі – коли мова йде про Божественне правління у світі – між Седекією і Тисячолітнім Царством Месії. Тим часом Бог дав поганам можливість показати, яке царство вони зможуть встановити у світі. Від днів Седекії, від 606 р. до н.е. і дотепер, ми мали чотири різні види правління, до того ж четверте з них було змінене хитрим чином. Цими царствами були: (1) Вавилонія, (2) Медо-Персія, (3) Греція і (4) Рим. Теперішні уряди Європи є Римською імперією у новому вигляді, новій іпостасі. Хоча їхні закони, методи та амбіції є точно такими ж, як у римлян, однак вони, обманюючи та підлягаючи обману, іменують себе християнськими царствами. За спільною згодою весь світ звик говорити про них як про християнство, тобто Христове Царство.

Це показано у Біблії символічною мовою, де бовван представляв усі ці уряди. Його стопи були з заліза, як і ноги, але вони були намазані липкою глиною, щоб виглядати схожими на камінь, бо камінь є символом Божого Царства. Так само ці царства Європи сьогодні воюють і аж ніяк не проявляють християнський дух. Вони показують гнів, злобу, заздрість, ненависть та суперечки, які, за словами апостола, є “вчинками тіла та диявола”. Вони є царствами, які претендують на те, щоб бути Царством Месії, і представлені стопами боввана, розмальованими під Камінь Царства, яке незабаром має наповнити цілу землю (Дан. 2: 31-45).

Царство Месії зображене у вигляді каменя, “що з гори відірвався... не руками”, без людських зусиль. За днів царів, представлених пальцями боввана, він мав ударити бовван та потовкти його на порох, а сам камінь мав стати великою Горою, тобто Царством Господа по всій землі. Цей удар, віримо, є вже поряд, і теперішня війна у Європі задумана Господом для того, щоб ослабити народи і приготувати їх до наступного етапу горя – великого землетрусу, який у символі означає революцію. Після революції швидко має прийти великий символічний вогонь, щоб цілковито знищити теперішній порядок речей. Цей вогонь представляє анархію, повалення всякого правління та влади. Ось так Бог дозволяє людині переконатися, що її найкращі здобутки є лише імітацією і остаточно ведуть до лиха. Засвоївши урок, все людство буде готове до Царства Месії, яке в той час буде проголошене і стане “бажанням” всіх народів (Аг. 2: 7).



# ОСТАННЯ БИТВА ЦАРЯ САУЛА

## 2 САМУЇЛОВА 2-5

НАЛЯКАНИЙ ЦАР ЗВЕРНУВСЯ ЗА РАДОЮ ДО ВОРОЖКИ З ЕН-ДОР – ЗВЕДЕНИЙ ЗЛИМИ ДУХАМИ – ПРОГРАНА БИТВА – СМЕРТЬ САУЛА ТА ЙОНАТАНА – “ЖАЛБНА ПІСНЯ”, АБО “ПОХОРОННИЙ МАРШ” НА ЧЕСТЬ САУЛА – ДАВИД, ЦАР ЮДИ, А ПОТІМ ВСЬОГО ІЗРАЇЛЮ

*“Господь моя сила та щит мій, на Нього надіялось серце моє, й Він мені допоміг”*  
(Псалом 28: 7).

Сьогоднішня лекція охоплює цікавий період історії Ізраїлю і життєвих випробувань Давида, Божого улюбленця. Коли Саул почав переслідувати Давида та полювати на нього, Давид не мав безпечного місця. Филістимляни, які хотіли бачити в ньому приятеля, а не ворога, віддали Давидові та його прихильникам місто Ціклаг. Мешкаючи там, Давид нападав на амалікітян і ніколи не воював з ізраїльтянами. Він не міг добровільно воювати з Господнім народом, хоча вважав, що має право воювати з тими, хто, за словами Господа, мав бути знищений за свої беззаконня, які досягли краю, межі Божественного дозволу.

Тим часом наближався кінець царювання Саула. Новий напад з боку філістимлян вимагав зібрати все військо, і Саул почав дуже хвилюватись за наслідки. Хоча він, як цар, наказав, на основі Божественного розпорядження, всім відьмам, віщунам і всім, котрі казали, що вони розмовляють з мертвими, покинути землю Ізраїлю, однак деякі ще позосталися. У своїй скруті, бачачи, що Господь йому не відповість, цар Саул навідався до ворожки в Ен-Дорі, котра, як оповідали деякі, була матір'ю його головного полководця, Авнера. Ворожка, переконавшись, що це не завдасть їй лиха, вступила в перемовини зі злими ангелами, котрі, як вона гадала, і як гадають спіритуалісти, були духами померлих. Вона, напевно, щиро думала, що їй відповідає Самуїл. Але Біблія переконує нас, що “померлі нічого не знають”. Самуїл спав зі своїми батьками, чекаючи на ранок воскресіння, і не міг давати жодної поради, не міг нічого знати про те, що діється.

Однак злі духи в той час, як і сьогодні через медіумів, вдають мертвих і, використовуючи свої більші знання, відповідають від їхнього імені. На поставлене питання прийшла відповідь, що наступного дня цар програє битву

і що він сам та його сини будуть убиті. Ми не знаємо, як грішні ангели знали так багато про справи людського роду, але ми знаємо напевно, що нерозумно мати будь-яку справу з ними, бо Господь це заборонив. Їхнім єдиним наміром є обманювати людей і, за словами св. Павла, вони через сні та об'явлення привнесли у Церкву різні вчення демонів (1 Тим. 4: 1), які, потрапивши (немов муха в оливу) у наші віровчення, псують їх (Екл. 10: 1).

О коли б люди зрозуміли те, про що Біблія так виразно вчить, а саме, що мертві є мертві і не можуть надати жодної інформації, що вони не радіють і не страждають, а лише зупинилися немов у стоп-кадрі, чекаючи Зоріння кращого Дня, в якому Еммануїл, Месія, поширить знання Божої слави на всіх у результаті Своєї викупної жертви на Голгофі. Вчення, що мертві є більш живі, ніж були в той час, коли вони жили, є не тільки безглуздом, але й суперечить Господньому Слову і стало основою всіляких жахливих помилок, які збили з пуття розуми християн. Ніхто б не молився за мертвих і не казав би людям просити про звільнення їх з чистилища, коли б люди знали, що їхні мертві приятелі лише сплять до ранку воскресіння.

Та найгірше те, що ця теорія, у якій мертві живуть, стала основою великих богохульств, до яких так чи інакше приєдналися всі віросповідання, як це видно з їхніх віровчень. Ці богохульства полягають у таких висловлюваннях на адресу Божого характеру та Плану, які були би зневагою навіть для демона і є дуже далекі від характеру та прикмет Бога всякої благодаті, Отця всякого милосердя, від Котрого згори походить всяке добре давання та дар досконалий (Як. 1: 17).

### “ЖАЛБНА ПІСНЯ”

Коли Давид почув, чим закінчилася битва, його почуття до Саула та Йонатана вилилися в чудову поему, знаменну тим, що вона не містить навіть згадки про те, як Саул переслідував його або намагався позбавити життя. Вона

вихваляє Саула за те добре, чого він досяг, і розповідає про віддану любов Йонатана, яка була розкішнішою від кохання жіночого. Ця ода записана у 2 Сам. 1: 17-27. “Похоронний Марш” на честь Саула є спробою композитора передати музикою наших днів настрій Жалібної Пісні Давида за Йонатаном та Саулом, і він часто звучить на похоронах відомих людей.

У битві загинули сини Саула, в тому числі Йонатан. Самого Саула поранили. Боячись, що він потрапить до рук филистимлян живим, і вони закатують його до смерті, він наказав своєму зброєноші убити його, та врешті сам вчинив самогубство власним мечем. Один молодий амаликитянин, надіючись здобути прихильність Давида і знаючи, як Саул його переслідував, приніс йому новину про смерть Саула, віддаючи вінець та наплечник, що був на плечі його, і розповідаючи, як він стратив царя Саула, виконуючи цим його останнє прохання – явно вигадуючи цю частину оповідання, щоб надати собі поваги. Як би там не було, Давид це сприйняв зовсім по-іншому, аніж той сподівався, кажучи: “Як ти не побоявся простягти руку свою, щоб убити Господнього помазанця?” Тоді Давид наказав убити його. Саула ж та Йонатана він оплакував до самого вечора.

Давид чекав на Господа багато років, повністю переконаний, що остаточно він стане царем Ізраїлю, але при цьому ніяк не приспішував подій, а чекав, готовий прийняти відповідальність та владне становище, коли Господь дасть його йому. Яким чудовим прикладом є поведінка Давида! Скільки можуть навчитися християни про те, як терпеливо чекати на Господній час у власних справах – чекати не тільки на Царство, молячись “нехай прийде Царство Твоє”, але чекати також на Господнє керівництво та провидіння в усіх справах, які спрямують їх на добре! Як часто християни роблять помилки, не звертаючи уваги на Господнє провидіння та обіцяний догляд над їхніми інтересами, намагаючись робити по-своєму, не раз собі на шкоду.

Давид зрозумів, що, мабуть, настав час для нього та його товаришів забиратися з филистимської країни, і він запитав про це Господа через священика та ефод. Відповідь була, що він повинен йти в Юдею. Далі він запитав, у яке місто йти, і отримав відповідь, що у Хеврон. Саме туди Давид та його товариші перебралися

зі своїми сім'ями, і одразу покоління Юди, його власне покоління, визнало його своїм царем. Та лише через сім з лишнім років він став царем над усім Ізраїлем. Тим часом один зі синів царя Саула, Іш-Бошет, уцілів, і Авнер, головний полководець Саула, задумав зробити його царем Ізраїлю.

Давид, Цар Юди, не робив жодних спроб силою змусити інші покоління, а продовжував чекати на відповідний у Господа час. Тоді Авнер зібрав військо проти Давидових слуг, що привело до лютої битви, в якій Давидове військо перемогло. Інші поступилися. Врешті, розлютившись на царя Іш-Бошета, Авнер запропонував Давидові, що він стане його підлеглим і допоможе повернути до нього серця всіх ізраїльтян. Цар Давид охоче пристав на його пропозицію, напевно вважаючи, що це Господня воля на основі Господньої обітниці. Але справи пішли не так, бо Йоав, племінник Давида, сильний воїн, підступом убив Авнера. І знову бачимо, що Давид повівся по-іншому, ніж було прийнято в той час. Замість того, щоб радіти зі смерті Авнера, цар оплакував його і обвинуватив свого племінника у злочині, на який той наважився. Давид сміливо в присутності своїх найкращих вояків похвалив достоїнства Авнера як великого воїна, кажучи: “Вождь та великий муж упав цього дня”.

## ЦАР ВСЬОГО ІЗРАЇЛЮ

За якийсь час інші, неправильно зрозумівши царя Давида, вбили царя Іш-Бошета і принесли його голову до Давида на доказ Іш-Бошетової смерті, сподіваючись, напевно, винагороди. Але їх, навпаки, засудили, бо вони вбили царя. Їх визнали вартими такого ж покарання і убили. Ось так народ побачив у поведінці Давида прояви принципів праведності, таких незвичних за його днів і, можемо сказати, незвичних досі. За все це народ полюбив царя, який, як вони зрозуміли, не шукає власних, вузьких, інтересів, а широко дивиться на речі і прихильний навіть до супротивників – до своїх ворогів. Давид, очевидно, дуже цінував справедливість і мав співчуття до ворогів.

Царю Давиду було тридцять сім років, коли одинадцять поколінь врешті прислали делегацію для перемовин з ним, даючи зрозуміти, що вони хотіли би бачити його царем над усім Ізраїлем. Це сталося через сім з половиною років після смерті царя Саула і приблизно

через понад сімнадцять років після того, як Давид був уперше помазаний Самуїлом. Протягом цих років віра та терпеливість позначали кожен його крок і показали нам характер Давида так, як ми не змогли б його пізнати по-іншому. Його велич проявилася передусім у відданості Богу і підкоренні Божественній волі. Визнання царем над усіма поколіннями Ізраїлю дало можливість втретє вилити олію помазання на його голову.

Тим часом цар Давид ставав все сильнішим і сильнішим у завоюванні своїх ворогів – ворогів Господа – тих, котрі за словами Бога, мали бути знищені. Нагадуємо нашим читачам ще раз, що, за словами Господа, беззаконня амореян досягли повної міри, і Він дав зрозуміти, що Його воля в тому, щоб їх знищити з землі. Не було різниці, чи вони мали бути знищені в битві, чи померти від моривиці або від голоду, Божественний вирок смерті мав бути виконаний.

Як би там не було, Бог дозволяє, щоб у світі панували хвороби, війни, голод, епідемії, смерть. Він приготував для людства відкуплення, спасіння через великого Відкупителя. Царство Месії незабаром візьме контроль над землею, щоб зупинити панування Гріха та Смерті, щоб зв'язати сатану і наповнити сонячним світлом Божественної Правди цілу землю. Тоді відчиняться всі сліпі очі і глухі вуха, щоб пізнати, щоб зрозуміти істинного Бога, Його істинне Послання. Водночас ті, котрі померли від меча ізраїльтян, нічого не знають весь цей час. Вони пробудяться в Тисячолітньому Царстві, коли пробудяться також усі, що сплять у земному поросі. У той час вони знайдуться під найсприятливішими умовами, які ми могли би для них бажати: будуть вільними від оков нещастя та забобонів. Царство Месії буде готове допомогти їм вибратися зі слабостей та деградації назад до людської досконалості, втраченої в Едемі і відкупленої на Голгофі.

R5673 (1915 p.)

## МІСТО ДАВИДА – МІСТО БОГА

### 2 САМУЇЛОВА 6: 1-19; ПСАЛОМ 24

ЄРУСАЛИМ – НОВА СТОЛИЦЯ – ПАЛАЦ ЦАРЯ ДАВИДА – ПРАГНЕННЯ БОЖОЇ ПРИСУТНОСТІ – ОЧІКУВАННЯ НА КОВЧЕГ – ЧОМУ ЗАГИНУВ УЗЗА? – БЛАГОСЛОВЕННЯ ДЛЯ ОВЕД-ЕДОМА – ОТРИМАНИЙ УРОК – КОВЧЕГ, ПРИНЕСЕНИЙ НАЛЕЖНИМ ЧИНОМ – УРОЧИСТА РАДІСТЬ – НАМЕТ БОГА – УРОКИ ДЛЯ БОЖОГО НАРОДУ

*“Я радів, як казали мені: Ходімо до дому Господнього!” (Псалом 122: 1).*

Ведений Божественним провидінням, цар Давид, після того як його помазали на царя над усім Ізраїлем, шукав нової столиці. Місто Єрусалим, яке століттями було неприступною фортецею, утримувалося євусеянами. Вони твердили, що навіть сліпі та криві зможуть захистити його від будь-яких ворогів, настільки вдало воно було розташоване. Та коли прийшов час, місто було віддане в руки царя Давида і стало столицею Ізраїлю. Одним з перших кроків нового царя було будівництво палацу, який би відповідав гідності народу та царського двору. Для цього він не тільки придбав у царя Хірама з Тира матеріали, але й запросив умілих майстрів.

Незабаром побожна вдача царя Давида, така виразна і очевидна з його псалмів, почала

проявлятися в стосунку до влади в Ізраїлі. Мало того, що ідолопоклонство вже не можна було толерувати в народі, який був в Угоді з Богом, треба було знову почати вшановувати символи Божої присутності. Намет у Нов вийшов з ужитку ще тоді, коли цар Саул понищив священиків за їхню підтримку Давида. Цар Саул переніс Намет до Гів'ону, але ковчега в наметі не було, до того ж віддавна.

Пригадуємо собі, що грішні сини Ілія забрали ковчег з собою на бій з филистимлянами; що під час поразки филистимляни забрали його у полон; що филистимський ідол Дагон впав на землю перед ковчегом і розбився; що в кожному місці, куди заносили ковчег, на филистимлян приходили кари від Господа, аж врешті вони повернули його до Кір'ят-Єсаріму. Там він позоставався сімдесят років до згаданих нами подій. Цар Давид постановив перенести

ковчег до нового шатра, нового намету. Це була надзвичайно важлива справа, тому він відправив вістку в різні кінці країни, зібрав для цього приблизно тридцять тисяч вояків і безліч народу, сповненого релігійних почуттів, що прагнув бути свідком нового релігійного руху, який, як всі сподівалися, означатиме повернення Божої милості до народу, як було колись.

### ВЕЛИКИЙ УРОК ПОВАГИ

Цар Давид, сповнений бажання вшанувати Бога, тим не менше знехтував ретельно дізнатися в Божественному Законі про ковчег і його перенесення – хто має право до нього торкатися і т.д. Божественне провидіння дало йому великий урок поваги до Всевишнього та ретельного дотримання Законів. Він поважав ковчег, але не дуже сильно. Насправді ж ковчег був найважливішим зі всього, що було в наметі.

Мідяний жертвник та умивальниця знаходилися на підвір'ї; позолочений стіл з покладними хлібами, золотий свічник та золотий жертвник для кадіння були у Святая. Натомість у Святая Святих був тільки один предмет – ковчег. Формою він нагадував скриню – приблизно чотири фути довжини, два фути висоти і два фути ширини. З обох боків він мав держакі, за допомогою яких левити переносили його на своїх плечах. Він був позолочений, і всередині скрині були Таблиці Закону, золота посудина з манною, що збереглася ще з часів пустині, та Ааронова палиця, якою були роблені чудеса. Зверху над ковчегом була найбільш особлива річ. Це була масивна плита з золота, зверху закінчена у формі двох херувимів, обличчя котрих були звернені досередини, а крила витягнуті уперед.

Згідно з Божественною вказівкою священики мали укрити ковчег особливим чином, символічним у деяких відношеннях. Потім левити мали подбати про нього, переносючи його на плечах. Знехтувавши цим, цар наготував новий віз з запряженими волами, немовби такий спосіб доставити його був більш урочистий, ніж хтось міг собі уявити. Але це не був Божий спосіб; і потрібен був урок поваги до Бога та ковчега, який символізував Його характер та Його Ублагальню.

Відповідний час настав тоді, коли воли, тягнучи віз ковзкою, похилою, кам'янистою дорогою, трохи нахилили його. У цю мить

Узза простягнув руку, щоб ковчег не втратив рівноваги, і тут же був уражений на смерть спалахом блискавки. Такий вияв Божественного незадоволення тим, що відбувалося, одразу сповільнив все дійство, і цар Давид побоявся взяти ковчег з собою, щоб він не завдав ще більшого лиха. Процесія затрималася; ковчег, забравши, віднесли до дому Овед-Едома, левита, священика.

Весь народ засвоїв урок поваги, який, до речі, сьогодні потрібен навіть більше, ніж в інший час. Неповага часто проявляється у світі; але це нас не дивує так, як дивує неповага з боку тих, котрі називають себе Господнім посвяченим народом, Його Царським Священством. Часом це неповага в поведінці, часом у мові, часом це жарти на релігійні теми або на вірші Святого Письма. Усяка така річ є шкідливою для особи, а також для її впливу на інших.

Не треба забувати, що Узза не був посланий на вічні муки. Він тільки заснув смертю, і його помилка, яка принесла добрий урок в той час, напевно, прислужиться йому в майбутньому. Та був ще інший урок, бо ковчег в домі Овед-Едома почав приносити благословення. Хоча нам не сказано, якими вони були, але благословення такого роду привернули до себе увагу багатьох. Серед інших це зауважив цар Давид. Знову його серце звернулося до первісної думки, що Єрусалим має бути не тільки Містом Давида, але й Містом Бога, місцеперебуванням Бога, про що свідчила би присутність ковчега та Слави Шекіна – світла, яке сяяло між двома херувимами, вказуючи на присутність Бога з Його народом, Ізраїлем.

### БОЖИЙ СВЯТИЙ НАРОД

Ми не є в такому ж становищі, як Давид та ізраїльтяни. У світі сьогодні немає народу, який є Божим Царством. Коли Бог скинув вінець з Седекії у 606 р. до н.е., то сказав через пророка: “Скину, скину, скину, й не буде його, покіль прийде той, що має до його право й кому віддам його!” (Єз. 21: 25-27, Кул.). Віримо, що час віддати Царство Месії та виконати наші молитви “Нехай прийде Царство Твоє” вже поруч. Тим часом жодне земне царство не є Божим Царством, хіба що в тому значенні, в якому св. Петро каже про Церкву, що вона – святий народ, особливий народ Бога (1 Пет. 2: 9). Та навіть тут мова не йде про якусь сектантську систему – чи то про баптистську церкву, чи про

методистську, чи про пресвітеріанську, лютеранську, англіканську або римську. Справжня Церква Христа не містить таких обмежень; їй властиво належить назва “католицька” в тому значенні, що вона є загальною, бо це слово означає “загальна, універсальна”.

Церква Христа є однією Церквою по всьому світі. Її члени – це ті, котрі об’єдналися з Христом через посвячення і Божественне прийняття шляхом зачаття Святим Духом. Деякі її члени можуть знаходитися у римській церкві, деякі – в англіканській, деякі – в пресвітеріанській, деякі – в баптистській, деякі – в лютеранській, деякі – в методистській і т.п., а деякі поза ними усіма. Але це єдиний святий народ, визнаний Богом, і в повному значенні він не буде визнаний новим народом, доки переміна воскресіння не прославить народ Господа разом з Ним за завісою. Написано, що ми будемо подібні до Нього, будемо бачити Його, як Він є, і будемо ділити Його славу.

Ми не можемо сподіватися, що світ цінувати Божу Правду та присутність Бога, так само як ізраїльтяни не могли сподіватися, що филистимляни з одного боку, та моавітяни – з іншого приймуть Господа. Тільки Божий народ, який є в Угоді, може цінувати Його та Його постанови. Бог перебуває тільки серед нього.

Ми також не можемо казати, що це суто сімейна справа. Святе Письмо показує, що це особиста справа. Тут і там Церква Христа розкидана по всьому світі. Тільки посвячені належать до неї, тільки вони мають привілей та спільність з Отцем та Сином, про яку нагадував ковчег Угоди. Єдиним винятком з цього правила, як можна зауважити і як згадав св. Павло, є діти віруючих батьків, котрі разом зі своїми батьками отримують Божі милості, благословення та догляд до часу, коли вони досягнуть відповідного розвитку розуму, який дозволить їм вирішувати за себе, чи вони повинні посвятитися повністю Господу та бути індивідуально прийнятими Ним через зачаття Святим Духом, чи повернутися і стати частиною світу.

Коли цар Давид був готовий принести ковчег вдруге – за якихось три місяці після першої спроби, котра виявилась невдалою, – він уважніше вивчив справу. Цього разу вже не було нового воза, а був використаний Божественно визначений спосіб: левити несли ковчег на плечах. Не наша справа – проявляти

дотепність та винахідливість в стосунку до Божественних методів та служіння. Ми повинні бути дослідниками Божественної волі, вивчаючи Святе Письмо, щоб знати волю Бога і виконувати її. Урок, який завчив для себе цар Давид, може прийняти до свого серця весь Господній народ.

### ТАНЕЦЬ ПЕРЕД БОГОМ

Запис говорить, що крім тисяч воїнів, що супроводжували як охорона і надавали усій процесії урочистості, та безлічі людей, що зустрічали ковчег у різних селах по дорозі, ще були ті, котрі сурмили в сурми, грали на бубнах та струнних інструментах, радісно сприймаючи велику подію Божого повернення до народу, яку представляло повернення ковчеза. А ще був хор левитів, який співав різні частини псалму, скомпанованого царем Давидом саме для цієї події. Власне, він і є частиною нашої лекції – Псалом 24.

У своєму вияві радості цар Давид приєднався до інших і танцював перед Господом. Здається, що цей звичай рухатись кроками у ритм музики з почуттям гідності є звичною формою в країнах Сходу навіть сьогодні. М-р Кларк розповідає, як він бачив такий танець на зібранні Християнського Товариства Об’єднаних Зусиль (International Society of Christian Endeavor) в Індії, і як урочисто та красиво це виглядало.

Коли велична процесія наблизилася до міста Єрусалима, жінки міста з радістю вітали її. На чолі їх мала би бути Мелхола, дружина царя Давида, дочка царя Саула. Але ж ні. У неї була цинічна, пихата вдача. Хіба ж вона не дочка царя Саула? Хіба ж її чоловік Давид не був простим пастухом і якийсь час переховувався втікачем? Коли він зайшов у дім, вона дорікнула йому за ту радість, яку він показав, коли несли ковчег. Вона сказала, що він втратив гідність і заслуговує докору. Цар Давид нагадав їй, що Господь забрав царство в її батька і дав йому, що він здобув Господню милість і довірився Йому. Згодом ця пихата жінка, очевидно, була полишена, і коротко згадано, що відтоді вона була бездітною.

### ПРОРОЧИЙ ЗМІСТ ПСАЛМА

Ковчег представляв Христа, в Якому захована вся Мудрість та Сила Бога і в Якому

зосереджені всі Божі благословення для людей. Тому принесення ковчега в місто представляло почасти наше прийняття Христа. Всі ми розуміємо, що “Господня земля, і все, що на ній”, що всякий добрий і досконалий дар походить згори від Отця через Сина. Світ та всі його мешканці залежні від цих благословень.

Бог запроваджує Свій Новий Лад посеред моря незадоволення, посеред незадоволених мас – тих, котрі не є утверджені і не є в спільності з Богом. Він запрошує нас піднятися на Його Святу Гору, у Його Святе Царство, і укріпитися на Його Святому Місці, в духовній Божественній природі. Він зазначає, що до цього класу можна належати тільки на певних умовах, а саме: треба мати чисте, чесне серце, чисті руки – праведне життя в міру можливостей. Треба сподіватися, що кожен з цього класу заприсягнеться у своїй відданості Богу. Це називається Угодою з Ним.

Ісус був перший, хто уклав таку Угоду, і вся Церква повинна йти Його слідами, якщо вона хоче бути з Ним у Його Святому Царстві. Вони не повинні прихилитись серцем до брехні і заприсягати облудно. Бог вимагатиме від них усього, що вони заповідали Йому. Тільки такі отримують благословення від Господа і тільки таким буде приписана Його праведність через Христа.

Сьогодні, як ніколи досі, ця лекція потребує уважного вивчення. Скільки людей сьогодні заявляє, що хоча вони уклали Угоду при жертві і дали обітницю Господу, вони на неї не зважають і не дотримуються своїх обітниць! Скільки людей справді визнає, що вони лукавлять стосовно своїх віровчень, заперечуючи приватно те, що публічно назвали своєю вірою! Безперечно, така поведінка обов’язково має отримати докір у Божих очах, і такі особи не можуть сподіватися належати до Царства.

Далі в Псалмі сказано, що діти Ізраїлю – це ті, котрі шукають Господа, котрі просять, щоб увійшов Цар Слави, Господь, могутній, сильний, здатний визволити від гріха та від сили гріха – смерті. Ми далі чекаємо, аж цей Цар Слави увійде в повному значенні слова. Він каже, що Він об’явиться (світу) у палаючому вогні – у великому “часі утиску, якого не було від існування люду” (Дан. 12: 1). Багато дослідників Біблії бачить, що цей утиск вже починається у жахливій війні, яка набирає розмаху, і сподівається огняної анархії, яка буде її наслідком у близькому майбутньому. Тоді швидко прийде тихий Голос, Божественний вплив, могутня сила Спасителя, який визволить від гріха, від смерті і від сатани, котрий буде зв’язаний на тисячу років.

R5679 (1915 p.)

## “ТИ ТОЙ ЧОЛОВІК!”

### 2 САМУЇЛОВА 11: 1 – 12: 7

ЧЕСНІСТЬ БІБЛІЇ – СТАНОВИЩЕ ДАВИДА НЕ ВИПРАВДОВУВАЛО ЙОГО ПРОВИНИ – СПОКУСИ БАГАТСТВА – ЖАХЛИВІ ГРІХИ ЦАРЯ ДАВИДА – ПРИТЧА ПРОРОКА НАТАНА – ЦАРЕВЕ ПОЧУТТЯ СПРАВЕДЛИВОСТІ – ОСУД З ВЛАСНИХ СЛІВ – РОЗКАЯННЯ – ПОМИЛУВАНИЙ, АЛЕ ПОКАРАНИЙ – УРОК ДЛЯ ВСІХ

*“Серце чисте створи мені, Боже”  
(Псалом 51: 12).*

Біблія не схожа на жодну книжку у світі. Вона найбільш чесна, найбільш щира зі всіх книг. Той, хто був людиною за Божим серцем, згрішивши, був найбільш суворо засуджений і важко покараний. Однак у біблійних словах “Бо в Тебе прощення, щоб боятись Тебе...” (Пс. 130: 4) міститься урок. Бог не є безжалісним, Він не нехтує слабим і недосконалим станом. Те, що Він виявляє до нас довіру, виходячи з намірів нашого серця (навіть, якщо за слабості плоті ми отримуємо докори та є покарані), є

проявом уваги, яка спонукує більше поважати Бога, ніж коли б ми вважали Його безжалісним.

Безперечно, ми здивовані, що той, хто проявив стільки шляхетних рис, проявив також слабості, які засуджені в цій лекції, – перелюбство та вбивство! Коли ми бачимо Давида в молодості, бачимо його пошану до Бога, його віру, його відданість, його випробування, його труднощі, то дивуємось як він міг так змінитися за такий короткий час. Таємниці не треба шукати далеко. Набагато легше жити цілковито посвяченим життям у нужді, ніж в оточенні багатства та утіх, звичаїв та свобод царського двору. Цар на

якийсь час забув, що Ковчег, який представляв Божу милість та присутність, знаходиться в його місті. Щоправда він розумів, що Очі Господні на кожному місці, позираючи на злих та на добрих, та коли б він дивився на Намет, то весь час на розум приходила би думка: “Ти, Боже, бачиш мене”.

Можемо бути певні, що цар Давид не потрапив у цей грішний стан розуму та серця несподівано. Опис показує, що ця річ, мабуть, продовжувалася місяцями, поступово досягаючи кульмінації. Було би також несправедливо для царя думати собі, що його серце є настільки ж поганим, як його поведінка. Краще вважати, як це виникає з наступних проявів, що його серце далі було віддане Богу та принципам праведності, та якимось чином воно задрімало, а плоть надмірно збудилася. Він збудився для гріха і задрімав для праведності. Перед ним були погані приклади інших царів та свобода, якою вони захоплювалися. Його стосунки з Богом дали йому кмітливий розум, але зараз, піддавшись спокусі, цей кмітливий розум був задіяний на дорозі зла.

### ВІДВАЖНИЙ СЛУГА БОГА

Спочатку Давид запрогнув дружини свого ближнього. Він не тільки не засудив грішний стан свого розуму, але дозволив йому діяти, доки її не викрав. Її чоловік був на війні і був вірним воїном. Ситуація, яка склалася, вимагала його смерті, щоб захистити царя від сорому. Сумління Давида, напевно, спало, коли він наказав своєму полководцю поставити вірного воїна на передню позицію під час нападу на місто, а тоді організовано відійти і залишити найбільш висунутих уперед на вірну смерть.

План вдався. Це коштувало життя не тільки обманеного чоловіка, але й декількох інших. Важко собі уявити, як цар Давид зі своєю відданістю принципам міг влаштувати такий план і міг так спокійно поводитися за цих обставин. Напевно, жоден з його чудових псалмів не був написаний протягом цих дев'яти або більше місяців. Але Урія був мертвий; його вкрадена дружина стала дружиною Давида, і незабаром у них народилася дитина.

Тоді перед царем з'явився пророк Натан. Мудро представивши докір у вигляді притчі, він розповів, що в одного вбогого була овечка, і багатий сусід обманом забрав її. Почуття справедливості царя Давида обурилося, і він вигукнув, що той чоловік, котрий зробив таке, повинен

відшкодувати учетверо і має бути позбавлений життя. Тоді Господній пророк Натан вказав на царя і промовив: “Ти той чоловік!” – і одразу виклав цілу справу. Для цього потрібна була відвага; але той, хто має послання від Господа, повинен мати відвагу передати його – звичайно, так мудро, як це можливо, але вірно.

У цю ж мить серце царя Давида прийшло до тями; його сумління одразу збудилося. Він побачив свою поведінку, але не з погляду інших царів і того, що вони робили, а з погляду Божественного Закону праведності, правди, доброти, милосердя. Він побачив у собі грішника. Так, під Законом перелюбство та вбивство каралося смертю. Цар відразу визнав свій гріх, молився, постив і плакав. Тим часом пророк, за божественною вказівкою, передав цареві, що за все це Господь не покарає його смертю, ані не забере від нього Свого милосердя, бо він признався в гріху і розкаявся, але дитина його гріха не буде жити, а сам цар згодом понесе суворе покарання за свої провини.

Перед нами принцип Божественного правління щодо тих, котрі є народом Бога і перебувають у стосунках угоди з Ним. У справі таких гріхів треба було б проявити справедливість, але Господь подарував милість душі, що розкалася. Багато християн має досвід у цьому напрямку. Бог більше не вважає їх грішниками, а, прийнявши розкаяння їхнього серця, дарує їм прощення в згаданому значенні слова, далі дотримуючись правила: “Бо що тільки людина посіє, те саме й пожне!”. У цьому Божественному правилі немає нічого, що заохочувало би до гріха. Навпаки, все в ньому заохочує до праведності. І якщо доведеться потрапити в гріх, то все заохочує грішника прийняти Божественне прощення і змінити своє життя, навіть якщо йому доведеться понести суворе покарання, що може тривати аж до гробу.

### ПСАЛОМ ПОКАЯННЯ

П'ятдесят перший псалом спонукав багатьох християн до покаяння. Однозначно, що він нікого не спонукав до гріха. Кажуть, що Вольтер, атеїст, одного разу спробував написати пародію на цей Псалом, але був настільки вражений його величчю, що кинув перо і безсило опустився на ліжку, повний докорів сумління. Єпископ Хол, коментуючи, каже: “Як можна думати собі, що ми не грішимо, або як можна впадати у відчай згрішивши, коли такий великий святий так впав

і так піднявся?” Пам’ятаймо, однак, що яким би шляхетним не був цар Давид, він не був святим у тому значенні слова, яке пропонує Новий Заповіт. Можливо, він був святим у намірах свого серця, але він не був прийнятний для Господа і не був зачатий Святим Духом, адже “не було бо ще Духа”, як читаємо в Івана 7: 39.

Святий Дух був даний, і зачаття до нової природи почалося в П’ятидесятницю, і триває відтоді. Якщо ми здивовані, що цар Давид зробив такий злочин, наскільки більше ми будемо здивовані, коли хтось зі святих Бога, зачатий Святим Духом, потрапить у таку пастку противника. Духовно зачаті мають усіляку перевагу – не тільки внаслідок більшого світла, що приходить до них через краще знання про Божественний характер, Божественний план та Божественні обітниця, але й тому, що Господь Ісус є їхнім Помічником і дає запевнення, що “усе допомагає на добре” (Рим. 8: 28) і що Господь не дозволить їм потрапити в більшу спокусу, ніж вони здатні знести, але в кожній спокусі відкриє шлях, щоб її уникнути (1 Кор. 10: 13).

“Помилуй мене, Боже, з великої милості Твоєї, і з великого милосердя Свого загладь беззаконня мої! Обмий мене зовсім з мого беззаконня, й очисти мене від мого гріха, бо свої беззаконня я знаю, а мій гріх передо мною постійно”. Ці щирі слова дають запевнення, що цар потрапив у свого роду запаморочення, яке місяцями затьмарювало його розум. Земні хмари і тілесні слабості з’явилися мов завіса між його душею та Господом, ховаючи світло Господнього лиця. Цей урок стосується всіх, котрі коли-небудь були в стосунках угоди з Богом. Поет змалював, якими повинні бути почуття кожного християнина, коли він зауважить найменшу тінь між собою і Господом:

“Отче Мій, Сонце для душі,  
Немає ночі при Тобі,  
Хай темні хмари звідусіль  
Не закривають образ Твій”.

Важливим уроком є те, що ми повинні давати докладний звіт Богу. Жодна Божа дитина не повинна починати день без щирого звернення до Нього про Божественний нагляд над своїми справами і про допомогу ходити правильною стежкою. Жодна Божа дитина не повинна йти на нічний спочинок без пильного перегляду усієї своєї денної ходи, щоб побачити, наскільки вона була корисною і чи наблизилася нас ще на день до Небесного Дому. Або, коли б трапилося щось, за що ми відчували би сором, ми ніколи не повинні зволікати прийти до Трону Небесної Благодаті, щоб здобути милість та знайти нову допомогу на майбутню хвилю потреби.

Божа дитина, складаючи щоденний звіт перед Отцем та Відкупителем, перебуватиме в Їхній любові і не буде в небезпеці потрапити в такі великі гріхи, які згадані в нашій лекції. Навіть цар Давид, будьмо певні, не потрапив би в такі гріхи, коли б не дозволив земним хмарам усіляких тілесних домагань поступово з’явитися між ним та Господом.

“Обличчя Своє заховай від гріхів моїх, і всі беззаконня мої позагладжуй. Серце чисте створи мені, Боже, і тривалого духа в моєму нутрі віднови. Не відкинь мене від Свого лиця, й не бери Свого Духа Святого від мене. Верни мені радість спасіння Твого, і з лагідним духом підтримай мене. Я буду навчати беззаконців доріг Твоїх, і навернуться грішні до Тебе”. Хоча Святий Дух не був даний Стародавнім Гідним у тому ж значенні, в якому він даний Церкві, тим не менше він був проявом Божої милості до них в їхніх справах, як дає зрозуміти випадок з царем. Ми повинні пам’ятати, що від Мойсея до Івана Хрестителя, як стверджує Писання, був Дім Слуг під проводом Мойсея, натомість в Євангельському віці є Дім Синів, зачатих Святим Духом, під проводом головного Сина, Господа Ісуса Христа (Євр. 3: 5, 6).

R5681 (1915 p.)

## РОЗВИТОК НОВИХ СТВОРІНЬ В ХРИСТІ

*“А страва тверда для дорослих, що мають чуття, привчені звичкою розрізняти добро й зло” (Євреїв 5: 14).*

Апостол, мабуть, має на увазі тих, котрі ще є немовлятами у Христі, котрі ще мають незрілі уявлення про Бога та Його План, котрі

відстають у духовному розвитку, і протиставляють їм іншим, котрі більш розвинуті і стали “дорослими” в Ісусі Христі (як про це каже апостол), зрілими в християнських здобутках. Власне їм належить “страва тверда”. Апостол докорив декому, бо вони, якщо зважати на тривалість



їхнього перебування в Христі, повинні бути міцними у вірі, у вченні, у духовному житті, і повинні мати вміння навчати інших. Однак такі особи далі є дітьми, потребуючи, щоб інші навчали їх перших принципів вчення Христа і далі годували молоком, бо вони ще не здатні засвоювати “страву тверду”. Початківцям, які лише недавно пізнали Христа, які є новачками стосовно правд Божого Плану, не слід впихати тверду страву. Їх можна годувати більш простими істинами, які вони здатні засвоїти. Вони потребують “щирого духовного молока, щоб ним вирости”.

Деякі з Господнього народу, які віддавна є на цій дорозі, у своїх розмовах з недавно посвяченими починають необдуманно розповідати їм правди, пояснюючи про безсмертя, трійцю і т.д. ще до того, як вони це можуть перетравити. Вони дають тверду їжу немовлятам, чим можуть відвести їх від Господнього столу, викликаючи в них розлад духовного травлення, після чого вони довгий час не їстимуть навіть більш простої їжі, пропонованої Господом.

Для тих, котрі є тільки початківцями на доброму шляху, в Божому Слові є вдосталь їжі в більш засвоєваному вигляді, яка повинна бути корисною для Нових Створінь у Христі, котрі тільки починають йти вузьким шляхом. Не подумайте, що вони повинні довгий час жити виключно за рахунок молока. Якщо вони починають зростати та розвиватися на молочній дієті, їм можна потроху давати твердішу їжу, аж вони за якийсь час зможуть перетравлювати твердіші риси Правди і брати з них поживу для себе. Деякі розвиваються і здатні засвоювати тверду страву набагато швидше від інших. Той, кого не навчено фальшиво про біблійні вчення, хто не загрузав роками в неправді, занесений в Церкву в Середніх Віках, часто більш готовий і здатний сприймати Правду та згадані теми, ніж ті, котрі довгий час перебували під осліплюючим впливом неправди.

### **ПОТРЕБА В СИСТЕМАТИЧНОМУ ДОСЛІДЖЕННІ**

У кого покірний розум, готовий вчитися, шукати “так каже Господь” для всього, що він приймає, не намагаючись підтримувати жодну власну теорію, а тільки йти за Господом, той, беручи до рук Виклади Святого Письма і свою Біблію, і стежачи План систематичним,

впорядкованим чином, крок за кроком, як він представлений, може довести будь-яке твердження на основі певного Божого Слова, без найменших труднощів переконуючись у Правді стосовно цих фундаментальних вчень. Таким шляхом він здобуває всебічний погляд на весь План Бога і зможе побачити, як різні його риси збігаються і узгоджуються одна з одною. Це було би неможливим, коли б він спочатку почув тільки про якусь одну частину Плану, відірвану від решти. Тому було би добре заохочувати тих, хто недавно зацікавився, читати і досліджувати самим, а не намагатись тільки пояснювати їм у розмові. Багато шкоди часто завдають так звані “добрі” друзі, котрі у своєму запалі хочуть, щоб початківець збагнув все одразу, чого добитися неможливо. Часто їхні зусилля приводять до плутанини в розумі шукача Правди.

### **ДУХОВНИЙ ЗІР ЗАЛЕЖИТЬ ВІД ЗРОСТАННЯ**

Дивлячись на немовля, бачимо, як воно агукає, вовтузиться, плаче і навіть може впізнати деякі предмети. Воно вже здатне оцінити те, що йому подобається, чого воно боїться і що його ошчасливлює. Але воно ще не бачить достатньо виразно і не розуміє до кінця. Якщо ми проведемо рукою перед ним, то побачимо, що його очі ще не фокусуються. Як з малими кошенятами, які не розрізняють того, що знаходиться далеко від них, а що – близько, так само з початківцями, немовлятами у духовних речах. Молодші у своїх спробах досліджувати Боже Слово схильні швидко пробігати очима і вважати, що вони вже розуміють те і те. Їм не можна давати на початку важливі правди, бо вони напевно спіткнуться.

Але, стаючись дорослішими, вони здатні “правильно розмежовувати” (Біблія короля Якова) Правду, можуть розрізняти Правду і фальш, можуть пояснити, що саме завдає шкоди, а що є корисне. Навіть дитина, яка попечеться вогнем, бути зважати на те, що пече, і навчиться поводитися з вогнем дуже обережно, дуже розважливо. Все це вірно стосовно земних речей. І якщо у немовляти розвивається вміння оцінювати і усвідомлювати, то так само в немовлят у Христі розвивається вміння оцінювати і здібність усвідомлювати висоту, глибину, довжину і ширину Божої Мудрості та Любові, а

також повноту та велич Його великого Плану з його різними рисами.

### **ПОТРІБНА СТРАВА ЗАВЖДИ У “ВЛАСТИВУ ПОРУ”**

Щоб здобути вміння оцінювати, треба не тільки читати Правду, але й думати про неї, робити її власною, щиро намагатися підпорядкувати їй своє життя. Звичайно, краще просто читати стільки-то сторінок чи розділів Біблії, аніж читати щось невартисне. Але просто читати певну частину Біблії без розуміння прочитаного дає мало. Біблію треба вивчати; і Господь ніколи не залишав Свій народ без обраних Ним учителів, котрі були здібні вести дорогі вівці отари Великого Пастиря на зелені пасовища, де вони могли здобути кожний харч, який був потрібний у відповідну пору.

Після того, як поступове розгортання Правди в її часах та порах збільшило потребу в кількості та різноманітті їжі, якої Боже стадо вимагає для правильного харчування, Господь почав постачати її через різні знаряддя, які Він підняв для цього у властиву пору.

Справжні святі Бога ніколи не залишались без потрібного постачання в кожному віці. У наші дні є більше відкритої Правди, ніж у будь-якому попередньому періоді історії Церкви. Зараз існує потреба в більшій та багатшій їжі, щоб зміцнити Церкву перед лицем особливих умов та випробувань цього дня. Тому, відповідно, є більше її постачання. Але, як ми вже казали і як показує в нашому вірші апостол, є різні ступені розвитку Церкви Христа, і дехто був прийнятий зі світу в ці останні дні, щоб зайняти місця тих, котрі через невірність втратили свої вінці. Отже, потрібна мудрість згори, щоб відповідно нагодувати цих слабких.

### **ПЕРШИЙ УРОК У ШКОЛІ**

У школі уроки побудовані залежно від вміння та сприйняття учнів. Коли проводяться перші уроки мови, учитель починає з коротких та простих слів, а не з довгих. Такі слова як “ма-ма”, “лі-то” та ін. дають першими. Мудрий вчитель, який знає свою роботу, не буде пробувати починати навчати дітей з таких слів як “перевиховання” або “бегемот”. Дітям спочатку дають прості слова, які легко засвоюються. Також на початку застосовують наочне приладдя,

малюнки і т.п., щоб задіяти зір і допомогти дитячому розуму.

Так само в релігійних справах. Той, хто хотів би правильно навчати інших, повинен навчитися навчати. Господь розмістив різні члени в Тілі Христа “кожного з них, як хотів”. Одним Він дав апостолів та тих, котрі робили чудеса; іншим Він дав євангелістів, учителів та пасторів. У ранній Церкві – в її немовлячому стані – потрібні були чудеса, тобто наочні уроки і докази для очей та вух, а також для зовнішніх фізичних відчуттів, і вони були дані. Коли почалося становлення Церкви, ці зовнішні прояви, які мали зв’язок з Правдою, проминули.

Апостол Павло каже: “Коли я дитиною був, то я говорив, як дитина, як дитина я думав, розумів, як дитина. Коли ж мужем я став, то відкинув дитяче” (1 Кор. 13: 11). Так само є зі справжнім послідовником Христа. Коли він росте та розвивається крок за кроком, коли його почуття звикають розпізнавати добро та зло – те, що правдиве, правильне, корисне, що важливе для цього славного Високого Поклику Церкви, що міститься в повному посвяченні Христу, – він щораз більше позбувається своїх дитячих уявлень, своїх незрілих переконань, і стає більш навченим та утвердженим у Божих речах, глибоких речах. Початківець, ще не навчившись досліджувати Боже Слово, може взяти його і почерпнути з нього те, що насправді буде для нього шкідливим. Треба навчитися сприймати Біблійні істини в сукупності – дивитися, що вони означають, як їх застосовувати, кого вони стосуються і т.д. – інакше вони принесуть сум’яття та суперечності. Ми можемо заграти гарну мелодію на інструменті тільки тоді, коли навчимося послуговуватися клавішами і будувати ними різні акорди, інакше не буде нічого, окрім безладних звуків.

### **ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ТИХ, КОТРІ ДАВНО Є НА ЦЬОМУ ШЛЯХУ**

У Біблії викладені певні принципи. Нам потрібно збагнути ці принципи і застосувати їх у щоденному житті. Існує принцип Справедливості – фундаментальний принцип. Цей принцип треба бачити і застосовувати ще до того, як ми будемо в стані будувати на ньому принципи Любові, Милосердя, Доброзичливості і т.п., які мають бути запроваджені в нашому житті, нашому характері як Божих дітей. Ми

повинні навчитися, що означає справедливість, що означає справжня любов. Критерії світу в цьому дуже спотворені, і нам потрібно правильно навчитися з єдиного авторитетного джерела – Слова Бога. Ми повинні навчитися застосовувати ці принципи.

Ті, котрі вже певний час п'ють з Джерела Правди і годуються з Господнього столу, де є чиста, непідроблена, поживна їжа, повинні міцно утвердитися в перших принципах вчення Христа. Вони вже повинні збудувати більшу частину надбудови зі “золота, срібла та дорогоцінного каміння”, а добра праця будівництва характеру

повинна просуватися вперед з дня на день. Ми повинні укоренитися і утвердитися в Христа, щоб жодна річ не посунула нас з місця. Ми повинні навчитися чітко розрізняти в кожному важливому питанні між правдою та неправдою. Ми повинні бути такими відданими Господу та Його Слово, щоб радіти славними привілеями проповідувати його при кожній слушній нагоді. Ми повинні знати, у що ми віримо і чому ми в це віримо, повинні бути хоробрими і безкомпромісними у представленні Правди, яка так благословила наше власне серце та життя.

R5688 (1915 p.)

## ПОВЕРНЕННЯ ДО СПРАВ

Деякі наші дорогі читачі нещодавно похвальним чином влаштували свої справи, вирішивши віддати весь свій час Жнивній праці, не сподіваючись, що Жнива – праця збирання, палення куколю, пересівання пшениці і т.д. – будуть продовжуватися. Крім того, багато з них задіяли в Жнивній праці майже всі свої надлишки цьогосвітніх багатств, прагнучи складати скарби на небесах. Деякі з цих дорогих братів та сестер майже або зовсім вичерпали власні можливості в дочасних речах. Відповідно, вони, оглядаючись довкола, сподіваються побачити керівництво Господнього провидіння щодо того, як їм бути далі. Чи їм знову поринути в земні справи настільки, щоб залишалось мало часу для духовних справ? А може зайнятися якимись спекуляціями і втягнути в них інших, щоб остаточно зазнати втрат? А може, навпаки, робити щось спокійно, що дозволить покрити видатки і дасть змогу продовжувати до певної міри Жнивну працю збирання? Ми сподіваємось на останнє і віримо, що воно є в згоді з Духом Господа – духом здорового розуму (2 Тим. 1: 7).

Пригадаймо собі велике розчарування апостолів, пов'язане зі смертю Відкупителя. Аж до дня Його розп'яття вони думали, що Його висловлювання про смерть, розп'яття і т.д. були лише образною мовою і що насправді Він мав незабаром бути піднятий до влади та великої слави. Труднощі того часу, мабуть, стали для них суворим випробуванням. Воскресіння нашого Господа на третій день оживило їхні надії, хоча Його з'явлення чудовим чином свідчили про дивовижну зміну, якої вони не могли зрозуміти. Але згодом вони навчилися, що Він

вже не є людиною, а є удосконаленим Новим Створінням Божественної природи.

Потім настала довга перерва між з'явленнями: бувало, що вони не бачили Його тижнями і не чули від Нього нічого. Це були дні повні нетерпіння та знеохочення. Їхня віра та терпеливість ослабла. Врешті, украй знеохочений, св. Петро перший заявив про свою рішучість відмовитися від всілякої думки про подальше проповідування і повернутися до рибальства. Він виступив уперед і заявив: “Піду риби вловити!” Його колишні компаньйони одразу підхопили: “І ми підемо з тобою!” (Ів. 21: 3). Ось так семеро найбільш знаних учнів полишили велику працю, до якої Господь запросив їх, хоча зробили це у відчаї, маючи далі віддане серце.

Власне, це була нагода, на яку чекав Ісус. Нам не відома інша причина, чому Він мав би залишатися тут протягом сорока днів перед вознесінням до Отця. Тож Він дозволив учням повернутися до свого колишнього заняття і зазнати розчарування. Вже в першу ніч вони спробували рибалити, “та ночі тієї нічого вони не вловили”. Бідні люди! Очевидно, вони вирішили, що тепер все проти них.

Однак весь цей час Ісус пильно стежив за ними і свідомо дозволив на невдачу, щоб вони навчилися великого уроку, а через них і ми. Урок полягав у тому, що Він міг керувати всіма їхніми справами, але треба було міцно Йому довіряти, не дивлячись ні на що, доки вони були віддані Йому та виконували Його вказівки.

Переконавшись у власній безпорадності влаштувати свої справи, вони на ранок були готові

зустріти Ісуса на березі і прийняти Його запрошення поснідати з Ним рибою, вже спеченою на вогні. Звідки з'явилася риба і вогонь вони не знали. Все це було приготоване чудовим чином, так само як тіло Ісуса, в якому Він з'явився їм, і одяг, який був на Ньому. Ісус говорив мало, хіба що звернувся до св. Петра: "Годуй Мої вівці, годуй Мої ягнята, якщо любиш Мене". Апостоли взяли для себе урок і повернулися проповідувати Євангеліє, яке мало бути головною справою їхнього життя. З ними теж було Господнє благословення. Він дбав про їхні потреби, хоча часом це було у в'язниці, часом у пості та голоді, часом у наготі та лихах. Він дав їм те, що мав найкраще, для їхнього розвитку як Нових Створінь.

Ми не хочемо проводити паралель і підсுவувати думку, що всі брати повинні полишити земні справи, як це зробили апостоли. Ми не апостоли. Їх було тільки дванадцять. Ми не повинні сподіватися, що нам дістанеться така ж важлива праця, ані що Господнє провидіння так само виразно проявиться у нашому випадку. Натомість ми повинні пам'ятати слова Учителя: "А ви вчителями не звіться, бо один вам Учитель, а ви всі брати". Хоча апостоли були більш важливими братами, ніж ми, проте ми також брати і маємо одного Господа, Голову, і всі разом маємо одного Отця. Божественні обітницї запевнюють нас, що все допомагатиме нам на добре, якщо ми любимо Бога і покликані відповідно до Його постанови і намагаємось чинити наше покликання та вибрання певним.

Урок, який ми пропонуємо, полягає у тому, що Божественний План не змінився. Жниво насправді ще не закінчилося. Великий Час Горя

вже почався. Хоча нам обов'язково дбати про речі, пристойні та порядні в очах всіх людей, ми не повинні забувати, що наша головна справа – бути послами Христа, представниками Господа Ісуса Христа. Ми повинні проголошувати Благу Вістку великої радості, яка остаточно буде всім людям. Ніколи не треба забувати, що ми повинні шукати передусім Божого Царства та праведності, яку воно представляє та прищеплює.

Це має бути головною нашою працею, головною метою нашого життя. Все інше має бути другорядним. Ми повинні сподіватися, що Господь дасть нам потрібну мудрість та благодать, якщо ми її шукаємо, щоб ми могли нею служити Йому, як Йому до вподоби, і при цьому могли подбати про речі, потрібні для того, щоб нашому тілу було зручно, не покидаючи цілковито нашої праці. Це означає, що ми повинні пильнувати та молитися – питати Господа про керівництво, а тоді чекати, щоб побачити, яким чином Його провидіння буде керувати нашим шляхом. Ми повинні пильнувати також проти хитрощів противника, котрий намагатиметься втягнути нас у бізнес або утіхи, або ще кудись. Радимо, щоб весь Господній народ ставив Царство та його інтереси на перше місце у слові, думці та ділі, віддаючи тільки абсолютно необхідний час для здобуття речей, потрібних для наших земних зручностей та зручностей тих, хто від нас залежить. Тим самим ми будемо йти за прикладом Учителя, догоджаючи Отцю та допомагаючи один одному. Так ми будемо прикладом для наших ближніх і готуватимемо себе до Царства.

R5669 (1915 p.)

## ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг "Виклади Святого Письма"
  - Том 1 – "Божественний план віків" (укр.)
  - Том 2 – "Надійшов час" (укр. та рос.)
  - Том 3 – "Нехай прийде Царство Твоє" (укр. та рос.)
  - Том 4 – "Битва Армагеддону" (укр.)
  - Том 5 – "Примирення між Богом і людьми" (укр.)
  - Том 6 – "Нове Створіння" (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)
- Надія (22 стор.) (укр.)

- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)

Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку [www.scripturestudy.net](http://www.scripturestudy.net), де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовою.